

20 487575 *In slyba poporului,
inainte!*

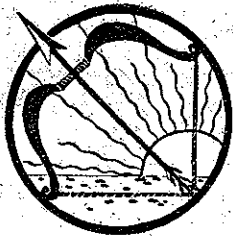

INAINTE

REVISTA PIONIERILOR

3-4

INAINTE!

Nr. 3-4

REVISTA PIONIERILOR
APARE DE 2 ORI PE LUNĂ

25 NOEMVRIE
1945

Redacția și Administrația :
București, Str. Cobălcescu, 16. Telefon 3.41.50

Abonament : 1 An 3200 Lei
6 Luni 1700 Lei * 3 Luni 900 Lei

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 225.808/945.

PIONIERII

În armată, pionierii, sunt soldații însărcinați cu facerea podurilor peste ape, cu pregătirea terenului și lărgirea drumurilor, pentru ca grosul armatei, care vine în urmă, să poată trece și încânta apoi mai ușor.

Primii Europeni, care au colonizat ținuturile necunoscute, au fost niște pionieri, pentru că, prin curajul și spiritul lor de sacrificiu, au lărgit și au dus mai departe cuceririle și viața lumii civilizate, în ținuturi și regiuni sălbatice.

Pionierii sunt deschizătorii de drumuri noi, încintașii care sondează și pregătesc terenuri unde se va desfășura apoi munca creatoare și rodnică, în folosul tuturor.

Pionieri sunt toți aceia care, prin avântul și priceperea lor deosebită, prin munca lor încordată și continuă, se pun în fruntea celor mai destoinici fii ai țării, care luptă și se trudesce pentru prosperitate și progres.

A fi pionier înseamnă, în primul rând, a fi în slujba poporului, în slujba propășirii țării tale.

Dar, pentru ca să poți fi un bun pionier trebuie, mai întâiu, să-ți luminezi mintea, să-ți întărești voința, să-ți cunoști țara și oamenii care locuiesc în ea, să cunoști faptele mai de seamă ale acelor care s'au distins în truda și lupta lor pentru libertate și progres, în sfârșit, să știi să tragi foloase din experiența și înțelepciunea altora.

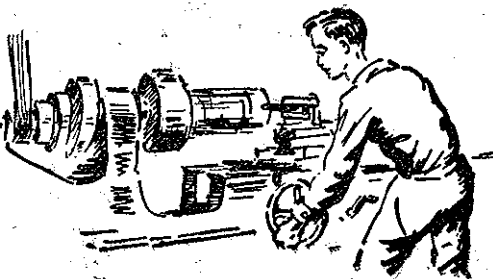
De asemenea, ca să fii un bun pionier, trebuie să iubești munca și să cauți să te desăvârșești prin ea, respectând, totodată, rodul muncii altora.

Numai așa vei putea fi un bun pionier, călit pentru luptă, curajos și tenace în încercări.

Luând seama, cu atenție, la tot ce se petrece în jurul nostru, nu se poate să nu observăm tot răul pe care ni l-au făcut imperialiștii germani, porniți pe războaie și distrugerii. Astăzi, țara întreagă este o ruină. Totul trebuie refăcut. Întreaga populație a țării se încordează din răspuțeri pentru reconstrucție, pentru munca creatoare.

Tu, micule pionier, ascute-ți mintea și puterea de muncă; pregătește-te pentru marea chemare. În slujba poporului și a țării, încântă!

ION GOSCHIN

Coperta și desenele
de AL. RUDEANU

Un sat a pornit să se plimbe...

de MARIUS MIRCU

Un sat venea pe șosea. Nu l-ați întâlnit? E vorba de un sat care, dacă ar putea vorbi, ar spune că se numește Iennings și că se află în America de Nord, în Statul Michigan.

Istoria asta începe în 1910, adică acum aproape jumătate de secol. Vedeți, deci, dela început, că e adevărată, că nu s'a întâmplat înainte cu mii de ani, ca toate celelalte povestiri, încât să n'o mai poată nimeni controla. În 1910, prin urmare, o societate, **Motor Truck Company**, a dat peste un ținut întins, acoperit cu o pădure măreață. A adus lucrători, topoare, tot ce trebuia, și-a început s'o taie.

Dar pentrucă o pădure atât de mare nu se taie nici într'un an, nici în doi, nici în zece, societatea a hotărât ca toți lucrătorii — mulți la număr, de altfel — să se stabilească chiar acolo, cu familiile lor. Și pentru asta, au pus de au construit, chiar din lemnul din care aveau atâta belșug, o mulțime de case. Au construit, în total, cinci sute de case mândre din lemn; și în mijlocul lor, mai mare și mai mândră de cât toate, biserica.

Și satul a fost sat, ca toate satele din lume, și a intrat în rândul satelor din lume, cu loc anume pe hartă și în geografie, — fiind după toate model de așezare omenască, — frumos, curat, modern. Nu e vorba, deci, de un sat oarecare, fără însemnătate.

Și satul acesta a trăit liniștit, până a împlinit douăzeci și cinci de ani.

Și când a împlinit douăzeci și cinci de ani..

Dar stați, să vă spun mai întâiu ce a fost cu pădurea.

După ce au terminat să clădească satul, lucrătorii s'au apucat iarăși să taie pădurea. Au tăiat multă vreme din pădure și pădurea nu se mai isprăvea. Au tăiat toată viața lor în pădure și pădurea nu mai murea. Era mare și cu multă viață. Tăiau într'o parte și'n cealaltă creștea la loc. Au tăiat în dreapta, în stânga, au tăiat jurimpjurul satului și tot n'au mai sfârșit. Numai că... împingeau pădurea mai departe de sat. În fiecare zi, mai departe, până le-a

venit greu lucrătorilor să mai facă atâta drum din satul lor, până la pădurea din jurul satului.

În ziua în care satul a sărbătorit douăzeci și cinci de ani dela naștere, primarul satului a cinstit cu câte un pahar de vin pe ceilalți cónsăteni și pe urmă a vorbit:

— Cetățeni! Nu mai merge așa! Unde e satul și unde-i pădurea! Dece să facem atâta drum până la pădure și'napoi, în sat, în fiecare zi? Mai întâiu, că pierdem vremea. Pe urmă, oboseala..

— Să lăsăm baltă pădurea! Să ne apucăm de altă treabă! au spus unii.

— Ba să facem alt sat, mai lângă pădure! au spus alții. Că lemn avem berechet!

S'a gândit primarul, s'au gândit cetățenii, dar aceștia și-au bătut capul mai puțin pentru că nu erau primari. Toată lumea s'a gândit, doar de a lua vréo măsură, nici pomeneală.

În cele din urmă, a sărit cel mai tăcut dintre toți:

— Dacă nu vorbește nimeni, vorbesc eu!

Oamenii au zămbit la îndrăsneala băietanului:

— Spune.

— Spun! Nu lăsăm baltă pădurea, că ea ne-a făcut pe noi. Satul, tot nu-l lăsăm, că noi l-am făcut pe el!

— Atunci?

— Apropiem una de alta!

— Pădurea de sat?

— Da dece nu satul de pădure? E mai ușor!

— Da? Cum?

— Impingem satul lângă pădure. De ce să tot mergem noi în sat? Să mai vină și satul la noi în pădure!

Dacă treaba asta s'ar fi întâmplat în altă parte, oamenii i-ar fi strigat:

— Stai jos, nebunule!

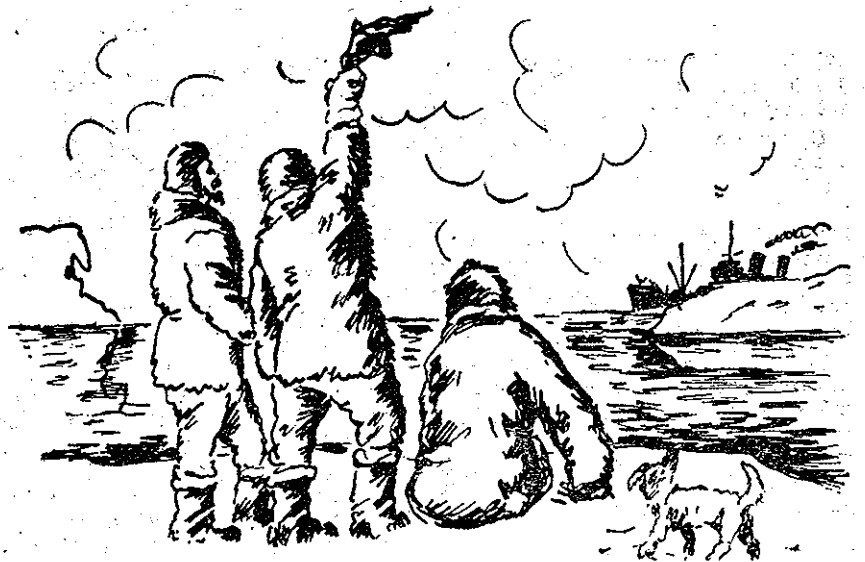

(Urmare în pagina 9)

O

călătorie

PE UN SLOI DE GHIATĂ

de MIHAI REBEGA

La Polul Nord nu e noapte, în timpul verii, ci e mereu zi, mereu lumină, o lumină care ține șase luni. Dar noi nu ne aflăm chiar la fel, ci împrejurul lui, pe o întindere mare și adâncă de apă, numită Oceanul Inghețat. Din cauza frigului năpraznic, apa dela suprafață s'a prefăcut în munți, dealuri și câmpii de gheață, care plutesc mânate de vânturi puternice.

Aceste ghețuri plutitoare se numesc banchize. Și pe una din aceste banchize se afla în luna Mai a anului 1937, un învățat rus numit Papanin și trei prieteni buni ai săi. Cu ei se mai afla un câțel mic și alb, cu botul ascuțit și ochi cercetători. Ei porniseră cu avionul din Uniunea Sovietelor, spre regiunile pustii și înghețate ale Polului Nord. De ce au făcut această călătorie? Iată de ce: cercetând bine aceste ținuturi, se putea găsi drumul cel mai scurt pentru vaioane și avioane, între Europa și America. În felul acesta, popoarele din cele două continente se puteau cunoaște mai bine, se puteau înfrăți și ajuta mai cu folos unele pe altele.

Oamenii din țara Sovietelor știau care e ținta acestei călătorii; ei aflaseră ce urmărește expediția Papanin și de aceea, gândurile lor, grija lor și dragostea lor se îndreptau necontenit spre banchiza plutitoare.

Și curând după aceea, ei au putut auzi la radie:

„Atențiune, atențiune, vorbește Polul Nord! Ascultați-ne! Vorbește Polul Nord! Suntem cei patru savanți ruși instalați pe o banchiză călătorească. Suntem cu toții voioși. Trimitem salutul nostru tuturor oamenilor harnici și muncitori din lumea întreagă! Și mai ales copiilor, prietenii noștri!”

Apoi vocea a încetat să se mai

audă. Mesajul radiofonic se terminase. Și acolo, în îndepărtatele pustii ale Oceanului Inghețat, banchiza continuă să plutească și cercetătorii ruși își duceau viața mai departe.

Cu mâinile roșii și umflate de frig, unul dintre ei, îmbrăcat cu haine făcute din blană, mănuește un aparat cu ajutorul căruia coboară în fundul apei o greutate mare, legată de o frânghie groasă. Dar nu o coboară dintr'odată, ci după multe și grele efortări. Și când a simțit că greutatea a atins fundul, iar începe munca, pentru a o scoate la suprafață. Iar încordează toate puterile, învârtește de zor la o manivelă, până îl trec sudorile și, în sfârșit, o scoate la marginea de gheață a banchizei. Dar nu stă o clipă locului. Din nou asvârle greutatea în apă, continuând munca aspră și grea.

Ochii lui cercetează apa, ca și când ar urmări greutatea în mersul ei spre adânc și se opresc, mulțumiți, pe carnetul cu însemnări.

Vessiolli, câțelul alb, privește atent la sfoara care lunecă mereu în apă, ca și când ar trage-o cineva, cu iuțeală, din mijlocul ei, și sărind în spre ea, gata s'o prindă cu dinții, hămăe scurt, sgomotos.

Omul își intrerupe munca, mirat,

parcă, de prezența câțelului. Dar Vessiolli se întinde tot mai tare spre sfoară, gata-gata s'o apuce. Ași! Sfoara se despletește atât de repede, că Vessioli se aruncă în vânt și neprimzând sfoara, cade în bot, infundându-și căpșorul în zăpadă, cu ochi cu tot.

Omul a lăsat manivela din mână, s'a ridicat deodată, a făcut câțiva pași și a îngemănat lângă câinele alb, care schealăla.

— Măi, Vessiolli, măi, vezi ce se întâmplă, dacă nu te-astâmperi!

Și Vessiolli scâncește, ridicând din zăpadă niște ochi picurați cu o lumină caldă, recunoscătoare.

Știți, cred, cu ce se indeletnicea prietenul câțelului Vessiolli! Cu măsurarea adâncimii oceanului.

Dar acum au plecat amândoi dela marginea banchizei, spre corturi. Corturile sunt făcute dintr'o mătase subțire și deasă; și pentru ca să fie și mai bine apărați împotriva frigului, ei au construit cărămizi din zăpadă, ridicând un zid de apărare împrejurul adăposturilor acestea ciudate.

În corturi însă, alți oameni, altă muncă. O masă cu multe sticlufe, cu cântare mici, cu termometre. Cel care lucrează aci, cu ele, le privește cu drag, le așează în liniște, și atent numai la treaba sa, care parcă îl fură cu totul, de nu mai aude nimic.

Vessiolli, însă, vrea să-și manifeste și aci prezența. Se vâra printre picioarele scaunului și-și lipește căpșorul ud de pantalonii cercetătorului. Omul, care făcuse până atunci măsurătorile, își privește tovarășul aplecat peste o eprubetă, și amândoi izbucnesc într'un râs sănătos, plin de veselie.

— Ei, Vessiolli, poznașule! par să

exprime ochii lor buni și râsul continuu, continuu, însoțit de lătrăturile tot mai îndrăznețe ale câțelului.

Și așa se apropie timpul de cină, vremea când se strâng toți patru și cu Vessioli, în jurul radio-ului, ca să audă vești din lume, din patria iubită. Înainte cu zece minute, transmiseseră prin radio, cum făceau și la prânz, rezultatele cercetărilor făcute, pentru ca să le afle oamenii din lumea întreagă.

Și fac haz de cei trei urși albi, care au urcat pe banchiză și l-au speriat atâta pe câțel. Ei! putea să nu se retragă, cum au venit, putea să fi urmat o bătălie în toată regula... Și Vessioli dă din coadă, mulțumit. S'ar părea că vrea să spună: „Vedeți, nu sunt chiar atât de prostut. Nu m'am speriat de geaba. Putea să se întâmple ceva rău!”

Și cei patru îl privesc, fumând alene:

— Da, da, câțelule, ai avut dreptate!

În acest timp, când oamenii se odihnesc, când Vessioli moțae cu botul pe lăbuțele dinainte, ca un ghem alb, banchiza plutește mereu, împinsă de vânturi.

Zi zilele trec, una după alta, vremea se scurge încet, încet. Vara polară a trecut.

Oamenii lucrează fără răgaz, căci acum începe iarna! Soarele dispare încetul cu încetul și noaptea polară se apropie. Deacum va fi întunerec și ziua și noaptea. Frigul începe să crească, viscoalele cumplite fac din ce în ce mai grea viața cercetătorilor. Dar ei lucrează înainte, cu și mai mare zel. Vântul izbește banchiza de celelalte banchize, care plutesc prin prejur. Ea pârâie, trosnește, geme și se sparge pe porțiuni mari.

Ce s'ar întâmpla dacă s'ar crăpa tocmai pe locul unde sunt fixate corturile?

Timpul trece foarte încet, merge ca melcul. Frigul, în schimb, se prinde de braț cu întunerecul, amândoi cresc și se întind din ce în ce peste banchiză...

Banchiza aleargă spre miazăzi, cu o viteză uimitoare. 47° sub zero. Totul este acoperit de zăpadă. Ca să poată ieși din corturi, cei patru exploratori muncesc din greu ca să sape un tunel.

Vessioli a ieșit primul, îngând zăpada și sbenguindu-se. Parcă vrea să spună:

— Ei, mi-ajunge, am stat destul închis ca o cârțiță!

Banchiza se clatină. Vântul izbește corturile, strică aparatele. Suntem în Ianuarie, la orizont apare lumina roșiatică a soarelui, dar hrana e pe sfârșite, hainele sunt sdrențuite, și mult așteptata, mult dorita lumină nu se arată încă.

Opt luni de traiu greu pe gheață!
— Ura!... pământ!... pământ! strigă într'o zi unul dintre savanți.

Într'adevăr, munții Groenlandei se zăreau în depărtare, ca o umbră. Dar cu ce forță, cu ce putere să mână banchiza, într'acolo? Și izbiturile sunt din ce în ce mai numeroase, acum, mai năpraznice. Gata, acum e sfârșitul. Sub violența izbiturii, din banchiza de altădată n'au mai rămas decât câteva sloiuri de gheață. Acum este timpul să ne întrebăm ce se vor face, căci spărtura s'a căscat chiar sub locuința lor: nu mai au adăpost. Dar prietenii noștri nu-și pierd nădejdea. Nu stau nicio clipă; salvează ce mai pot culege dintre dărâmături: aparatele, hărțile, caetele cu însemnări și le încarcă într'o barcă.

„De-ar scăpa măcar unul dintre noi, să ducă în patrie cercetările făcute cu atâta trudă”, gândește Papanin.

Nu mai au hrană, nu mai au adăpost; ei plutesc acum pe un sloi mic de gheață, care e jucăria vântului. Se împlinesc 9 luni de când plutesc printre banchize. Muncesc din greu, fără să se odihnească o clipă, cu o voință supraomenească.

Iată-i iarăși sub un adăpost primitiv: o colibă de zăpadă.

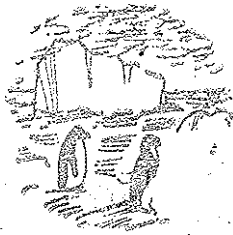
Și într'una din zile, Vessioli intră cu furie în colibă. Dă de veste că a zărit ceva în depărtare. O stea, o lumină care se apropie, mărindu-se, întocmai ca un reflector uriaș. La orizont se întinde o dără de fum. Va să zică, e altceva: un vapor. Da, da, un spărgător de gheață, care-și face loc, cu greu, printre sloiuri. Și din direcția opusă, un alt vapor. Pe catarguri fâlfăie steagul patriei, care nu i-a uitat nicio clipă.

Ea a stat mereu de veghe și i-a salvat la timp. Trei vapoare mari, însoțite de avioane, fuseseră trimise pentru salvarea celor patru eroi.

O călătorie de 277 de zile pe o banchiză plutitoare! 277 de zile de trudă, de muncă neconținută!

Toată țara îi așteaptă, cu înfrigurare. Avioane sboară în toate colțurile imensei Uniuni Sovietice, ca să ducă vestea cea îmbucurătoare: cei patru savanți dela Polul Nord au fost salvați; ei se reîntorc în Patrie. Și patria îi decorează pentru curajul, pentru munca și pentru dragostea lor de patrie.

Vessioli se află astăzi în grădina zoologică din Moscova. E bine îngrijit și nu duce nicio grijă. Deși a fost și el decorat, câteodată uită că este un câțel celebru, și face câte-o poznă, atât de boacăna, încât râd copiii, să se prăpădească, nu altceva!

PISICUȚA

de ELENA BUSUIOC

Unde-i firul care-l torci

Pisicuță, mică, mică?

Torci în brațe de mămică,
Torci la sobă când e cald.

Și în timp ce eu citesc,

Te privesc și nu ghicesc,
Cum de fusul nu-l zăresc,

Cum de firul nu ți-l văd?

Pisicuță mică, mică,

Unde-i firul care-l torci,

Labele de ce nu mișcă

Firul alb din caer mare?

Mi se pare, mi se pare

Că uitându-te pe carte,

Ți-ai lăsat fuioru-acasă

Și-ai făcut din carte, caier,

Și din file, fire toarce

Și cu cât te uiți la mine

Cu-atât torci mai multe fire.

Acum știu ce torci pisică:

Fir din cartea mea cea mică.

Din vorbele oamenilor mari

Totul curge. Totul este într'o veșnică mișcare, nimic nu rămâne la fel, ci evoluează spre progres.

HERACLIT

Glasul poporului e, într'adevăr, foarte puternic.

ESCHIL

Nu învățăm pentru școală, ci pentru viață.

SENECA CEL TÂNAR

Muritorii sunt egali: deosebirea dintre dâșii o face doar virtutea, iar nu nașterea,

VOLTAIRE

COPIL de PRIPAS

de
TUDOR MIHAIL

Ion s'a trezit la București, într-o dimineață ploioasă. Are 14 ani și e orfan. Nu și-a cunoscut niciodată părinții. Își amintește doar de un om, care-l bătea în fiecare zi, fără nicio pricină.

Unchiul Nicolae — așa i se spunea în sat — trebuie să fi fost vre-o rudă de a lui, dar, sigur, nu știe nici el.

A făcut cele mai aspre munci, ținut în zdrențe și iarna desculț.

Bolea în coceni zile întregi și nimeni nu se îngrijea de el. Tața Frusina — mătușa chipurile — îi ducea la fiecare prânz un castron cu o apă căldută și sărată și un codru de mămăligă rece. Seara se culca întotdeauna flămând, iar diminețile, auzise el că lumea îmbracă ceva, dar de văzut — e drept — nu a văzut așa ceva.

Când a împlinit șapte ani, dascălul din sat — un om foarte cumsecade și îmbrăcat în straie nemțești — l-a întâlnit pe ulița satului și l-a întrebat:

— Dar tu, Ioane... ce ai de gând? Nu vii la școală?

— Viu, dacă vrea să mă trimită unchiul Nicolae.

Și unchiul Nicolae nu a vrut...

Așa că Ion a rămas să pască mai departe vacile și să dea de mâncare la porcii din ogradă.

Când era însă pe câmp, uita de toate necazurile... Se trântea în iarbă cu fața în sus și începea să doinească din fluerașul de soc, pe care și-l făcuse singur. Privea soarele, câte un firisor de nor, care se desprindea subțire și aluneca... Grivei — un dulău ciobănesc, de pripas și el — se culca alături de dânsul și amândoi —

orfani — se simțeau la largul lor.

Uneori auzea un șuerat prelung și o matăhală negricioasă trecea, șerpuiind cu un zgomot asurzitor.

I s'a spus că e trenul spre București...

Au trecut ani...

Și, într-o zi, ne mai putând răbda pumnii și ciomegele cu care îl mângâia la fiecare pas Unchiul Nicolae, Ion și-a pus în gând să fugă. Unde? Nu știa nici el. Dar era hotărât.

Într-o noapte, s'a sculat din coceni, l-a sărutat lung pe Grivei și a plecat pe furis.

A luat-o voincoște pe uliță. După o noapte lungă de umbriet, Ion s'a trezit într-o casuță, așezată cuminte în fața unor șine... Era o gară. Un acar — om cumsecade — văzându-l atât de zdrențaros și cu privire de vită lihnită de foame, l-a întrebat:

— Ce vânt te-a adus pe aici, băiatule?

— Vreau să merg la București...

Și acarul — după ce a aflat povestea lui — l-a băgat într'un fel de chiliuță și după două zile de hurdăcături, l-a adus acolo unde voia să ajungă Ion.

În timpul călătoriei, au împărțit frățeste merindele din costul acarului.

Iată-l ajuns în gara de Nord... E noapte... Luminile scânteitoare, aninate de niște pari înalți, îi iau vederea și zgomotele neobișnuite îl asurzesc.

Ion pășește cu sfială pe dalele cubice ale peronului.

Merge în neștire. Vede o sală lungă, unde țărani și soldații dorm deavalma pe jos și se culcă și ei.

A adormit... Dimineața se freacă la ochi, cascade... și după o bună bucată de chibzuială, pornește încet către oraș.

Ploaia mărunță și deasă de toamnă, îi pătrunde prin cojocelul subțire până în oase, dar Ion e vesel.

Zâmbește cu drag tramvaielor, care umblă încărcate cu ciorchine de oameni, mașinilor care gonesc, lăsând în urma loc o dără de fum și cucoanelor îmbrăcate în straie frumoase, cum nu mai văzuse el. A colindat Ion vre-o trei zile, fără să îmboce nimic, iar noaptea dormea la vechiul culcuș din gară — sala de așteptare — până când a găsit — deabia în a patra zi — de lucru.

Vinde ziare.

Alceargă toată ziua, vesel, iar noaptea adoarme fericit.

Satul cu căsuțele coșcovite, unchiul Nicolae cu gârbaciul lui și chiar Grivei — de care îi e dor — se împletesc într'un iureș de gânduri nelămurite și foarte departate...

Ion a început să învețe carte.

Seara buchinește într-o carte cu poze. Un abecedar.

Și literele din jurnalele pe care le strigă toată ziua, și care îi păreau la început șame fără rost, încep să prindă viață.

Și dorul de învățătură se deșteaptă în el năvalnic.

Cu trupul trudit de muncă, dar cu mintea dornică de lumina slovelor, Ion începe să întrevadă ceva în viață...

Cărțile îi descoperă comori, ascunse până atunci pentru el. De acum știe ce trebuie să facă. Și la lumină de opaiț, în toate nopțile, Ion învață de zor.

MINUNATA ISTORIE

În ultima vreme, ați auzit cu toții vorbindu-se despre bumbac. Ba mulți dintre voi, care locuiți prin preajma fabricilor sau gârilor, l-ați și văzut.

L-ați văzut, pe când îl descărcam oamenii din vagoane sau pe când îl duceau la fabrica de țesătorie, în camioane trase de câte doi cai sdraveni. De unde ne-au venit și ne vin tot mereu baloturile acelea mari, cu puf alb și scâmos, ca vata?

După cum văd, știți cu toții. Așa-i: din Uniunea Sovietică!

Din acest bumbac, care este o materie primă, se toarce firul de bumbac, iar din fir se țes tot felul de pânzeturi, din care se fac cămăși, și alte lucruri de îmbrăcăminte. Spunem că bumbacul este o materie primă, pentru că în pânza unei cămăși, de exemplu, bumbacul intră în cea mai mare cantitate, deși se mai întrebuițează la fabricarea acestei pânze și coloranți, ca să-i dea o anumită culoare sau chiar alte fire.

Aș vrea să încerc să facem împreună o călătorie. O călătorie de-a lungul istoriei, pentru ca să vedem de unde își trage bumbacul originea și pe unde a hoinărit până în clipa de față. Să nu vă mirați că începem o astfel de călătorie și că ne-am ales ca tovarăș, bumbacul. Voi știți că problema hranei și problema îmbrăcămintii au preocupat mințile oamenilor, mai mult decât toate celelalte probleme — ale vieții, încă din primele epoci ale omenirii.

Și atunci, curiozitatea noastră de a cunoaște istoria bumbacului nu este firească? Bumbacul este o plantă care crește, mai ales, în regiunile unde suflă niște vânturi, care se numesc *musoni*. Ele bat peste ținuturi foarte întinse, și de aceea acelor ținuturi, li se spune *regiunea musonului*. Unul din aceste ținuturi este Nord-Vestul Indiei. Și aici s'a născut, aci este patria bumbacului. Planta aceasta cere multă apă în perioada de dezvoltare și mult soare în perioada de coacere. Aceste condiții de a se desvolta și înmulți le-a găsit în Nord-Vestul Indiei. Și de acolo s'a răspândit în toată India.

Prima veste despre bumbac este legată de numele eroului Manu, fiul zeului indian al soarelui. Se spunea în acea poveste, care seamănă cu legenda corăbiei lui Noe, că Manu a scăpat dintr'un potop, cu ajutorul unei corăbii, care s'a oprit pe un munte înalt. În această corabie, printre alte plante și animale, se afla și bumbacul.

Se pare că bumbacul era foarte prețuit încă de pe atunci, fiindcă „legile lui Manu”, — celebrele învățături religioase, după care se conduceau și se conduc o parte din Indieni — prescriu, adică porunceau medicilor să poarte un fir de bumbac, împletit în trei, în jurul frunții, de câte ori vor lua parte la slujbele religioase. Această poruncă din „legile

A BUMBACULUI

de NICOLAE GANEA

lui Manu” este păstrată și astăzi, cu toată strășnicia.

Regiunea din Nord-Vestul Indiei se numea *Pandgiab*, și ea este și azi, după atâtea secole una dintre cele mai importante regiuni producătoare de bumbac, din toată India.

Și acum, s'o pornim mai departe, căci ne așteaptă lungă cale de mers!

Bumbacul n'a călătorit singur, când și-a luat tălpășița dela casa părintească. A plecat cu *caravanele*, — adică în niște căruțe mânate de neguțători, care se uneau mai mulți între ei, pentru ca să se apere în timpul călătoriei, de tot felul de hoți care atacau la drumul mare, fiindcă drumurile nu erau așa de sigure ca astăzi.

Și în acele căruțe bumbacul sta în bună tovarășie cu piperul, cu vanilia, cu scorțișoara, a căror istorie am să v'o spun odată.

Prima călătorie a făcut-o prin Iran și Asia anterioară, spre Nord Turkestan și Transcaucazia) și spre Vest, (Asia Mică). Va să zică, bumbacul care ne-a venit nouă din Uniunea Sovietică, și care crește mai ales în Transcaucazia, are o origină foarte veche.

Acest ținut este locul unde bumbacul a făcut primul popas, când a pornit din India. Trebuie să spunem, însă, că existența bumbacului în India, a dat naștere industriei țesăturilor. Indienii au fost primii țesători de bumbac; ei au învățat să și coloreze aceste țesături, și pe lângă cultura bumbacului s'a mai dezvoltat și cultura unei plante colorate, indigo-ul.

În ultimele secole înainte de Hristos, bumbacul ajunge pe coastele Mării Mediterane, în Palestina și Siria, de unde pătrunde până în Grecia. Dar este mai sigur că Grecii au făcut cunoștință cu bumbacul, în campaniile lui Alexandru cel Mare.

Dar bumbacul era un călător neostenit, după izvoare chineze, el era cunoscut și în China, încă din veacul al VI-lea înainte de Hristos. După aceste izvoare istorice, împăratul Wu Ti avea o haină de bumbac, care era mult prețuită. După țesăturile de bumbac, chinezii au primit și semințele acestei plante. Romanii au cunoscut bumbacul, în urma războaielor pe care le-au purtat în Asia, la începutul secolului al II-lea înainte de Hristos.

Este curios însă, că în drumul lui spre apus, bumbacul și-a oprit călătoria la Nil. Astăzi, regiunea Nilului produce una din cele mai bune varietăți de bumbac, dar în vechime, bumbacul era cunoscut aci ca plantă de grădină, fiind crescut pentru frumusețea sa ornamentală.

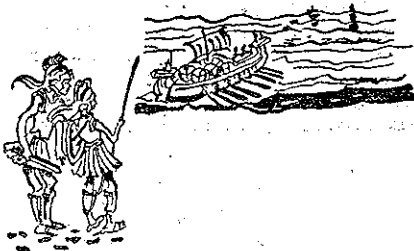
Egiptul trebuie să fi cunoscut cultura bumbacului ca materie primă pentru țesături, abia la începutul Evului Mediu. Arabii au fost aceia care l-au făcut cunoscut aci, dar ei s'au dus cu el dincolo de Egipt, de parte, spre apus.

În cursul mai multor secole, Arabii au reușit să pătrundă prin Africa de nord, au ajuns la Oceanul Atlantic și au cucerit Spania. În afară de orez, mătasă, zahăr din trestie și oi, Arabii au adus în Europa și bumbac. Acesta a sosit în Europa pe două căi, prin Spania și prin Sicilia, care se afla sub stăpânirea arabă, din veacul al IX-lea până în al XI-lea d. Hr.

Din vremea aceasta începe cultura bumbacului în Spania și Italia; cultura care se menține și azi. Mai târziu, și într'o măsură mai mică, el a ajuns să fie cunoscut și în țările balcanice, prin ajutorul Turcilor. Dar aci n'a luat dezvoltare.

Țesăturile de bumbac se răspândesc în Europa, încet, tocmai în Evul Mediu, când cruciații le deschid drumul în acest continent. Ea devine o ramură importantă a industriei, de abia în veacurile XIII și XIV d. Hr.

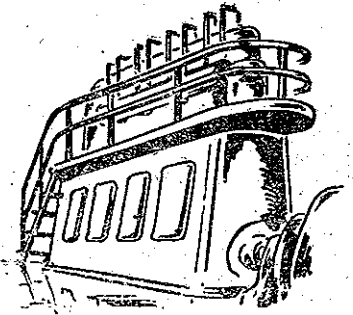
Dacă vă interesează, vom continua în numărul viitor călătoria bumbacului în Europa și celelalte continente.

DIN TRECUTUL MAȘINII

de FLORIN GAGEA

Ce este o mașină?

Benjamin Franklin, despre care ați auzit, de sigur, că era unul dintre cei mai mari savanți și oameni politici americani din sec. XVIII, a spus că „omul este un animal, care poate să creeze instrumente”.

Pe timpul când a trăit el (1706-1790), mașina nu luase un avânt așa de mare ca astăzi. Abia în sec. XIX-lea începe să se desvolte perioada mașinismului. Dar noi nu vrem să vorbim de timpul apropiat de noi și nici de timpul în care trăia Franklin, ci, fiindcă suntem curioși, vrem să aflăm dacă existau mașini în vremurile cele mai îndepăr-

venim la mașină. Vedeți, astăzi, noi ne închipuim mașina ca un lucru foarte complicat, compus dintr-o mulțime de piese.

În realitate, mașina începe să-și facă apariția pe pământ, din momentul în care omul apucă o piatră în mână, pentru ca să se apere de dușman.

Din această piatră-ciocan a luat naștere, în decursul timpului, ciocanul pus în funcțiune de o roată hidraulică, ce folosea, adică, puterea apei, apoi ciocanul presă de aburi, ciocanul mașinii, care este pus în mișcare de puterea a-burului.

Dar parcă mașinile noastre de transport s'au desvoltat astfel? Mai întâiu a luat naștere roata, pe care o găsim și astăzi la orice mașină. Oamenii cei vechi și-au bătut capul, au cioplit niște bârne rotunde, și roata a fost gata; a fost gata, dar după multă trecere de vreme și după multe încercări. Și după aceea, căruțele și carele de luptă ale Egiptenilor și Babilonenilor lor au început să ătreie drumurile.

Și la fel, parul ascuțit, cu care omul primitiv săpa pământul, s'a transformat, mai întâiu, într-o bucată de lemn, care semăna cu plugul modern, fiindcă mai avea și alte piese decât parul ascuțit. Astăzi, plugul de fier, care spintecă pământul cu mai multe brazdare codată, care răstoarnă mai multe brazde, tras de un tractor puternic, este un plug-mașină.

Vedeți, în istoria unui instrument, este greu să spui când începe să semene cu o mașină. Așa, de exemplu, strungul de picior, întrebuițat de olar, are elemente de „mașină-motor”, strungul însuși și elemente de „mașină-unealtă”, adică strungul propriu zis.

Mașinile popoarelor „civilizate” din antichitate.

La toate popoarele „civilizate” din timpurile antice, adică la : Egipteni, Babilonieni, Greci, Romani, etc., puterea de a mișca mașinile, adică forța motrică, era furnizată de animale și de sclavi. De aceea, inginerii romani spuneau că există: 1) instrumente „morte”, cum ar fi toporul, plugul, etc.; 2) instrumente „vii” — animalele domestice și 3) instrumente „care posedă darul vorbirii” — sclavii.

Cu ajutorul acestor trei feluri de instrumente s'au făcut palatele mărețe și celelalte edificii ale Egiptului, ale Greciei și ale Romei, din care s'au păstrat multe și până în zilele noastre.

Și istoria mașinii începe, mai ales, în legătură cu transportul pietrelor din carierele, unde se găseau în stare naturală.

Herodot, vestitul istoric grec, care a trăit în sec. al V-lea înainte de Hristos, ne povestește că o sută de mii de oameni au cărat pietre, timp de trei luni pentru piramida lui Keops. Însă, pentru a croi drumul de la carieră, până la locul unde urma să se înalțe piramida, a fost nevoie de zece ani de muncă.

Dar mașina s'a desvoltat și în altă ramură, în aceea a irigațiilor. Înflorirea Egiptului depindea de revărsarea Nilului și, de aceea, irigațiile aveau o mare importanță. Ca s'o rezolve, inginerii egipteni s'au pus pe lucru și au creat : cisterne mari, lacuri artificiale și diguri care păstrau pentru irigații, apa provenită de pe urma revărsării Nilului.

Dar apa trebuia scoasă din bazine sau din lacurile artificiale, pentru a fi împărțită pe câmpii. Era nevoie, deci de o roată pentru pompat apa — roată de irigație.

Vitruviu, inginerul roman de care v'am mai vorbit, ne descrie tocmai, două feluri de roți de irigație : una pusă în mișcare de apă (fig. 1), și alta de sclavi (fig. 2).

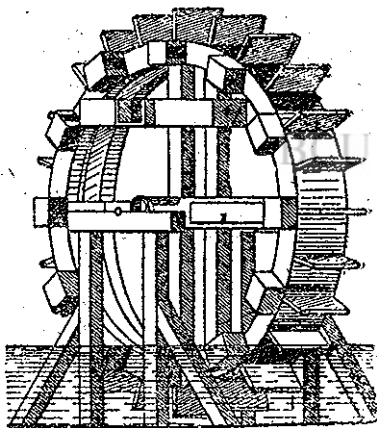

Fig. 1.

tate la : Egipteni, Romani și celelalte popoare din antichitate.

Să vedem deci mai înainte de toate ce înțelegeau aceste popoare prin „mașină”.

Vitruviu, un inginer constructor roman, care a trăit acum 2000 de ani, spunea că mașina este „un aparat din lemn, care aduce foarte mari servicii la ridicarea greutăților”.

El avea dreptate. Mașinile de atunci erau de lemn și serveau, aproape totdeauna, pentru ridicarea greutăților. În porturi erau „mașini pentru porturi”, adică mașini care încăreau sau descărcau corăbiile, iar în orașe, „mașini pentru construcții”, folosite pentru clădirea marilor palate regale sau ale nobilimii. Poporul, adică majoritatea populației, lucra din greu la aceste mașini, dar nu putea să îmbrace nici stofe de purpură, nici să mănânce bunătațile aduse pe mări; cât despre faptul de a locui în palatele strălucitoare, de asta nici nu era vorba. Dar să re-

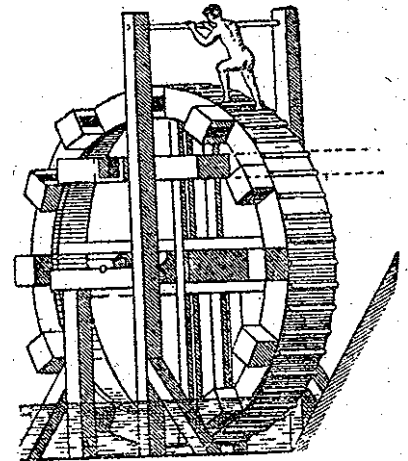
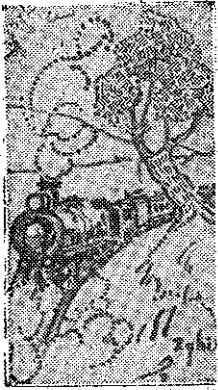

Fig. 2.

Dar voi știți pentru ce Romanii și-au bătut capul să înlocuiască roata de irigație, condusă de sclavi, prin „una pusă în funcțiune de puterea apei”?

Iată pentru ce : în secolul I-ii înainte de Hristos, adică pe timpul când trăia Vitruviu, Roma nu avea de unde

(Urmare în pagina 19)

Amintiri

CU OILE

de ION VLASIU

Pământul moșului era cam la marginea hotarului. Trecea pe acolo trenul spre Târgu-Mureș. Linia ferată era pentru noi un prilej de năstrujnici și de jocuri. Odată am găsit o tablă de fier, pe care i-am dus-o buucii să facă pe ea plăcinte subțiri, dar nu era bună. Am găsit și un guler de blană, dar n'am găsit niciodată bani.

Din pricina asta am hotărât să-i facem trenului o boroboacă și am așezat câte o piatră pe ambele linii. Apoi am așteptat trenul cu multă teamă, dar și cu fudulie. Trenului însă nu i-a păsat de pietrele noastre, a trecut fără să se poticnească.

Adevărat că în urma lui a rămas numai făină, pe locul unde pusesem pietrele, ceea ce ne-a făcut să ne minunăm de puterea trenului.

Drept pedeapsă, moșu ne-a luat straița în care, spre marea lui mirare, a găsit mâncare de dulce. Ne gândeam noi la biata buucă ce o să pățească ea, dar acu' era făcută și pacel!

După amiază, ne chiorăiau mațele de foame. Moșu nici vorbă să ne dea de mâncare. A îmbucut el ceva, apoi a pus straița cub car și s'a culcat lângă ea.

Eu îndemn pe Nelu:

— Du-te mă și fură chită că eu prind o oaie, o prind pe „Băcără” și mulg lapte în găieată.

— Ba io zo, nu m'oiu duce.

— Mă, du-te pe dincolo de car, că nu te vede și o iei încet de nici nu simțește.

— Da' du-te tu, di ce mă îndemni pe mine?

— Io prind oata și-o mulg, căs mai tare ca tine.

— Da', tu crezi că chiar nu se trezește?

— De bună seamă nu se trezește, pentrucă-i sdroghit de piug du-te numa că eu mă reped după Băcără.

După câțva timp, Nelu se întoarse fără pită. Moșu dormea cu capul pe straiță. Eu mulgeam oata, dar când Nelu se apropie bine, oata se sperie și vărsă laptele.

— Dă-o în câni s'o mănca, parcă-mi trăbă lapte gol, spune el gata să plângă de necaz că n'a putut fura straița.

Neu avea o fire gingașă. Era galben la față și tras, foarte supărăcios și nu prea îndrăzneț. Avea însă un dar care-l punea mai presus de alții: cânta frumos.

Glasul lui era cald și știa să lege-ne cântecul de-ți veneau lacrimile în ochi. Mult ar fi dat el să fie altcum. Totdeauna voia altceva. Era vesnic nemulțumit și-ar fi vrut să trăiască numai pe marginea Murășului, să se

uite la pești și să asculte păsările cum cântă.

Dar moșu nu știa nimic despre ce ar fi voit el, ba nici nu voia să audă. Nu mai depărta acum, dormea ca un urs, cu straița la cap și nouă ne jucau ochii în cap de foame.

Nelu începu să plângă de-a-binelea și ca să nu-l vad eu, se uită în zare... „Acolo, în stânga, era C'păul. În dreapta, Ogra. Ce frumos trecea Murășul pe lângă ele...” Dincolo, răpa galbenă era ca un zid de pucioasă ridicat până la cer... Dacă-i luneca de acolo până jos, pref și țărână s'ar alege de tine. Mor și pui de cioară când li se răstoarnă cuibul. Hei și Oarba aceia. Ce sat, doamne... Ce mai struguri aduc orbenele colea, toamna”...

Gura îi lăsa apă. Deodată își duce mâneca la ochi, își șterge lacrimile și pornește către sat. Fără să mai gândească ceva, mă iau și eu după el. Oile rumegau adunate pâlca la marginea drumului, iar moșu dormea pe o ureche. Și mergeam, mergeam tot mai repede. De frică, nici nu ne venea să ne uităm înapoi. „Dacă nu s'ar trezi moșu, barem până ieșim la drumul țării”, ne ziceam noi în gând.

Treceam prin semănături, pe oriunde, numai să ne depărtăm de moșu, dar când eram aproape de drumul țării, numai ce îi auzim glasul, care venea întrerupt până la urechile noastre, de parcă flutera trenul la Sâmpaul.

— Măăă! Nelule!... Iuănel!... Măăă!

Noi ne făceam că nu auzim nimic.

— Lasă-l să strige cât o vrea, să mănca singur toată mâncarea și să păzească oile, spune Nelu.

— Iuănel!... Măăă!... venea tot mai pierdut glasul moșului, până la noi. Poate numai în gândul nostru îi mai răsuna chemarea, dar inimile noastre băteau ca la doi tâlhari.

Un sat a pornit să se plimbe...

(Urmare din pagina 3)

Și nebunul ar fi stat jos, iar oamenii s'ar fi tot gândit, așa că n'ar fi avut vreme să vorbească; ori, ar fi vorbit înaințe, așa că n'ar fi avut vreme să facă ceva. Câțiva ani, poate, sau mai mulți ani, s'ar fi tot chiorovăit...

Dar în împlinirea asta s'a petrecut în satul Jennings. Acolo, oamenii nu se speriau de nimic, oricât ar fi părut de năstrușnică ideea băetanului. Și oamenii, când au azut așa ceva, nici n'au mai sărit să spună:

— Explică-ne și nouă cum e treaba asta!

Ei o și vedeau înfăptuită...

Două zile după adunarea de mai sus, era mare zarvă în satul Jennings din Statul Michigan, America. Satul pornea la drum...

Oamenii au mișcat casele din loc, una câte una au pus sub ele grinzii, le-au ridicat și le-au așezat pe niște bare de fier, cu roți, un fel de camioane mari. S'au înșirat toate... cărucioarele pe șoseaua

satului în rând câte una, s'au înhamat la fiecare câte două perechi de cai și satul a luat-o din loc.

Casele au pornit pe șosea, una câte una, în frunte cu biserica, înălță de 21 metri.

Astfel a alergat satul, sprinten și vesel, cale de 15 kilometri.

Pe urmă, convoiul s'a oprit. Și, repede, toate casele s'au așezat și au format un alt sat, sat nou, cu nume nou, Cadillac.

De-atunci, oamenii continuă să taie pădurea, dar nu mai au atâta de umbliat până la pădure și până în sat.

Douăzeci și cinci de ani, oamenii nu vor mai avea să umble atâta. Pe urmă, satul va porni iarăși la drum și iar va forma un sat.

Și, uite, anul ăsta, chiar se împlinesc douăzeci și cinci de ani dela înființarea noului sat. S'a mutat, desigur, în altă parte, dar din pricina războiului care a fost până de curând, noi n'am mai aflat nimic în privința asta. Când vom afla, o să continuăm povestirea...

Scrisoare FIULUI MEU

Imi adun gândurile, dragul meu, și fi le trimet prin scris, ca să pot sta de aici, de departe, de vorbă cu tine.

Am venit târziu dela Congresul Tineretului Progresist.

La festivalul care s'a dat în seara acestei prime zile a Congresului, au luat parte și pionierii.

Intre ei te-am văzut și pe tine.

Când au cântat Imnul pionierilor, când au făcut gimnastica ritmică, atunci când au jucat atât de frumos dansurile naționale, le-am dăruit și lor toată dragostea mea, așa cum fi-am dat-o fie, întotdeauna.

Când sala fremăta de aplauze, când ochii străluceau, când strigătele de „Trăiască pionierii“! erau din ce în ce mai puternice, eu mă gândeam la tine.

Am văzut cum aplaudau, mânuțele tale, care știu să scrie atât de frumos. Fi-am văzut ochii, care știu să privească lumea, lucind de bucuria unui succes meritat. Te-am apropiat atunci de mine, te-am luat alături, te-am adus cu mintea aici, și-am ascultat amândoi, cele spuse de un pionier:

„Noi cei mai tineri din organizația tineretului nostru, avem datoria să luptăm pentru patrie și popor. Pe umerii noștri, se va clădi România de mâine!“

.. Am plecat noaptea târziu dela congres. Nu mai erau tramvaie. Am mers încet, pe jos, până acasă. Te simțeam alături, îți auzeam pașii. Când am ajuns în camera mea, am stat de vorbă cu tine. E ultimul sfat pe care ți-l dau, înainte de a încheia scrisoarea. Fii tu, primul pionier din orașul nostru!

Deschide drumul nou, strânge în jurul tău pe toți prietenii tăi. Acolo, pionierii să se organizeze din îndemnul tău!

Și.. atunci, când vei vedea crescând organizația, să știi că mama îți trimite, pe lângă dragostea ei, recunoștință pentru ajutorul pe care i-l dai, de acolo, de departe.

Și acum, noapte bună, bătătuț meu!

MAMA

O vizită la PIONIERII din Casa Tei

de LUCREȚIA MATEI

Când am intrat cu Lia, îndrumătoarea pionierilor, ei au început să strige:

— Mergem la ședință, mergem la ședință.

Camera în care trebuia să 'nceapă ședința era curată, cu pereții frumos împodobiți cu deviza „IN SLUJBA POPORULUI, ÎNAINTE“, cu poruncile pionierului și alte deseme făcute de ei.

Ne-am așezat la masă, cu toți pionierii în jurul nostru. Câteva clipe de liniște, apoi pionierii au început să cânte „NOI PIONIERII DUCEM LUPTA“. I-am văzut apoi cum stau atenți și ascultă ceea ce le explică îndrumătoarea: că un pionier, care e în slujba poporului, trebuie să se poarte frumos, să fie exemplu pentru ceilalți copii, să fie curat și să-și iubească prietenii. Apoi, au hotărît să facă un ziar de perete, în care să scrie tot ce au înfăptuit în ce privește: biblioteca, ornarea sediului, pregătirea festivalelor și altele. Toți au promis să scrie câte un articol pentru ziarul de perete.

I-am întrebat: — De unde ați luat atâtea cărți pentru bibliotecă?

— Le-am adus de acasă și vom mai aduce!

Impreună cu îndrumătoarea, ei pregătesc programul festivalului.

Unul știe un cântec, altul o poezie, altul un dialog.

După ședință, le-am spus să mergem în curte, să ne fotografiam.

Păreau foarte fericiți. Au început să mă întrebe.

— Ce faceți cu pozele? Ne veți da și nouă din ele?

— Da! Și le veți vedea și în revista „ÎNAINTE“. Voi ați citit revista?

— Da, am citit nr. 1 și 2, și acum așteptăm nr. 3.

— Și ce v'a plăcut mai mult? — M'e mi-a plăcut mai mult „Caleașca Domniței“, răspuns un pionier din grupul celor mai mari.

— Și mie mi-a plăcut! Ne-a povestit-o Lia, zise o fetiță.

După ce s'au fotografiat, au cântat două cântece pionieresti. Păreau foarte mulțumiți că pot arăta și ei ce-au învățat.

La plecare, ne-am despărțit ca niște prieteni.

Iată-i pe micii pionieri din Casa Tei, repetând jocurile naționale pe care le au învățat în timpul programului.

PIONIERII

la Congresul Național al Tineretului Progresist

de LIDIA DONAT

Pionierii
și
Școala

Odată pe an, reprezentanții tineretului din România se adună la București. Ei își spun unul altuia ce-au făcut până atunci pentru tineret, pentru progres, pentru înlăturarea urmelor războiului, iar, la sfârșit, hotărăsc ce vor face în viitor. Apoi se întorc acasă, ca, peste un an, să se întâlnească din nou și să dea socoteală celorlalți, de însărcinările pe care și le-au luat.

Această adunare se numește: Congresul Național al Tineretului Progresist din România. Ei s'a ținut la Liceul Matei Basarab în zilele de 22, 23, 24 Octombrie 1945

La congres au luat parte și delegații pionierilor, așa cum sunteți și voi, ca și tinerii între 7—15 ani.

Au fost opt delegații ai pionierilor din Jud. Ilfov. Pionierul Puiu vorbește în numele pionierilor din acest județ. El dă un raport în care spune tot ce-au făcut pionierii: munca în brigăzile de reconstrucție, serbările, ziarele de perete, activitatea sportivă, etc. Spune ce greutăți au întâmpinat și, la urmă, își ia angajamentul, în numele lor, de a fi mereu alături de tinerii progresiști mai vârstnici, în lupta pentru reclădirea țării, de a fi mereu în fruntea copiilor și a tineretului din școli sau ateliere.

În timpul congresului, au mai vorbit delegații pionierilor din diferite colțuri ale țării: Brașov, Hunedoara, Vaslui, Tulcea, Timișoara, etc.

Astăzi sunt în țară 15.000 pionieri organizați. Nu sunt mulți, dar cu toții

și-au luat însărcinarea ca până la viitorul congres, numărul pionierilor să fie cu mult mai mare.

În prima seară, s'a dat o serbare în cinstea delegaților din țară și din străinătate. Pe lângă congresiștii români, au luat parte delegații iugoslavei, Albaniei, Bulgariei și Ungariei.

La serbare, au contribuit și pionierii, cu un program de gimnastică ritmică, cu dansuri naționale, iar la sfârșit, succesul cel mare l-a avut o piramidă, cu insigna și deviza lor. Sala se sguudia de aplauze; mereu auzeci strigând:

„Trăiască pionierii României!”

Congresul a ținut 3 zile. În ziua a doua, delegații au vizitat expoziția tineretului, unde au văzut sondele de petrol, avionul de 3 m. al A. S. A. M-ului, vaporul T. P. din Brăila. În colțul rezervat pionierilor, erau expuse lucruri minunate: un sat din pământ, un vapor, un războiu de țesut, din lemn, o casă din traforaj, insigna pionierilor, din fier, un panou cu poruncile pionierilor, lucrat în lemn, păpuși, animale de lemn, și câte altele, toate lucrate de pionieri.

În seara a 3-a, s'a rulat un film despre brigăzile de reconstrucție, iar după aceea, s'a luat masa în comun. Delegații din provincie s'au întors acasă, cu o dragoste mai mare pentru muncă, iar a doua zi după terminarea congresului național, zece dintre tinerii progresiști, au plecat spre Londra, unde se ține Congresul mondial al tineretului antifascist.

Anul școlar care, a început la 29 Oct., este un an deosebit: el a început sub semnul păcii între popoare.

Nu mai e războiu. Dușmanul cel mai nemilos al omenirii muncitoare și progresiste, dușmanul luminii, al frăției omenești și al omeniei, puterea întunecată, care a semănat ura și invidia, după ce a împărțit pe oameni în sclavi și stăpâni, a fost învins pe toate câmpurile de luptă, dela Apus până la Răsăritul îndepărtat.

În momentul de față, părinții noștri și toți aceia cari muncesc, luptă pe întrecute pentru reconstrucția țării. De această luptă atârnă îmbunătățirea și înfrumusețarea vieții noastre, atârnă tot viitorul nostru și al poporului.

Pentru noi pionierii din școli se pune întrebarea: ce avem de făcut pentru a purta cu cinste numele de „pionier” și a arăta că înțelegem să luăm parte la lupta aceasta, plină de măreție, dusă de părinții noștri?

Noi, pionierii, trebuie să iubim școala și cartea, dând pildă de muncă ordonată și conștiincioasă:

să cultivăm prietenia cu colegii cei mai apropiați, să ocolim pe cei mai mici și să respectăm pe cei mai mari; să dăm exemplu de curățenie și îngrijire în ținută;

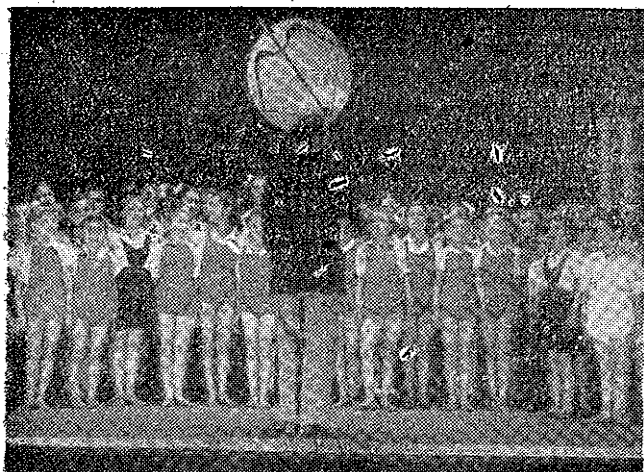
să fim în fruntea tuturor acțiunilor frumoase în cadrul școlii, înfrumusețând clasa, organizând jocuri, întreceri sportive, ieșiri în aer liber, luând parte activă la șezători de literatură și muzică și ajutând, când se ivește prilejul, orice acțiune pentru vindecarea rănilor făcute de războiu.

Să căutăm să antrenăm în lupta noastră pionierească pentru ridicarea nivelului cultural, a disciplinei și ordinii, pe toți colegii care dau dovadă de caracter bun și de iubire de muncă, spre a fi exemplu și ajutor celor rămași mai în urmă.

Să răspândim voioșia și gluma nerăutăcioasă. Cu voie bună, viața și munca par mai frumoase!

Pildă de muncă, cinste, curaj și iubire pentru lumină — iată cum trebuie să fie pionierul din școală, care înțelege rostul mare și frumos al organizației noastre.

În slujba poporului, înainte!

Corul pionierilor, execută un cântec pionieresc cu ocazia Congresului Național al Tineretului Progresist

Sergentul Hagiu Tănase

Serg. Hagiu Tănase din regimentul de călărași era de un curaj fără seamăn. Cu toate că acasă la el, în Dobrogea, îl așteptau o soție tânără și doi copii chipeși și cuminiți, Hagiu nu se dădea înapoi din fața niciunei primejdii.

Odată plecat pe front, se părea că rupsese toate legăturile cu lumea și cu cei pe care îi lăsase acasă.

Când pleca în incursiune sau la atac, nici cută nu-i brăzda fruntea, nici umbră nu-i acoperea obrazul. Dar dacă așa mergea el către inamic în înaintare, nimic nu făcea ca să-și schimbe firea nici în apărare. Când focul vrășmaș era mai furios și când mâna ostașului neobișnuit cu frontul, în asemenea clipe se strânge nervos pe pușcă, în așteptarea inamicului, care de obicei atacă mai întotdeauna după tir puternic de artilerie, Serg. Hagiu Tănase, netulburat nici măcar o clipă, continuă să ia în răs, în tranșee, pe câte unul mai slab de înger.

Cea mai mare însușire pe care o poseda Hagiu era, fără îndoială, nedesmințita lui veselie. Nici în cele mai grele situații nu-l părăsea voia bună. Intr-o zi, nici mai mult nici mai puțin, aruncătoarele de flăcări ale dușmanului i-au aprins hainele pe el. În loc să se'nspăimânte și să strige ajutor, cum ar fi făcut altul, sergentul s'a dat de câteva ori de-a dura prin zăpadă și-apoi, răsând cu poftă către ai lui, a zis:

— „Tot mă rugam eu de Don'majur să mi le schimbe, că erau vechi. Acum, vrând nevrând, mă fac cu efecte noi, că doar n'o să lupt cu spinarea goală...”

Totdeauna în fruntea plutonului, își încurajează oamenii prin exemplul personal. Așa a fost și la Hotar Maior, lângă Budapesta, unde nemții presau stânga regimentului. Din proprie inițiativă, Sergentul Hagiu Tănase contra-atacă cu plutonul și cade rănit. Deși rănit, refuză să fie evacuat și nu lasă din mână pistolul, până ce inamicul nu e respins.

A doua zi, lupta e și mai aprig. Bravul sergent, cu rana sângerândă, se avântă la atac mai îndârjit ca oricând. Dar tocmai când era mai mare nevoie de curajul și sângele rece al lui Hagiu, el cade în fruntea plutonului, răpus de un glonț al dușmanului.

Căzuse un erou!

NICOLAE VRANCEA

PIONIERII

Pășim voioși, semeți pășim,
Suntem ai țării pionieri
Și, pe ruinile de ieri,
O viață nouă făurim.

In vremi mai bune 'ncrezători,
Purtăm lumini de făclieri;
Suntem ai țării pionieri,
De drumuri noi deschizători.

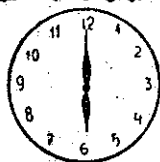
Iubirea-i crezul nostru sfânt
Și-l apărăm din răspuțeri;
Suntem ai țării pionieri
Și'n noi e numai dor și-avânt.

Bogate suflute, avem,
Ca înflorite primăveri;
Suntem ai țării pionieri,
Unire și'nfrățire vrem.

Vrem fericirea lumii'ntrégi,
Nu plângă nimeni n'căieri...
Suntem ai țării pionieri
Și din virtuți ne facem legi.

Pășim voioși, semeți pășim,
Noi suntem aprigi pionieri
Și, pe ruinile de ieri,
O nouă țară făurim!

EM. PAPAȘISU

PIONIERII

V'ați gândit vreodată că e păcat de timpul pe care-l risipiți fără folos:

Iată, de pildă:

Vă sculați la ora 6 dimineața și vă culcați la ora 6 seara. Dar cât timp pierdeți zadarnic?

Sau, să vă întrebăm altfel: cât timp folosiți pentru a face lucruri, care să vă fie folositoare și să folosească și altora?

Vedeți că nu știți să-mi răspundeți prea bine și dați din colț în colț, ca niște vinovați!

CHARLES DARWIN, marele savant englez, spunea următoarele despre risipirea timpului:

„Omul care s'a hotărât să risipească măcar o oră din timpul său, încă n'a ajuns să înțeleagă toată valoarea vieții”.

SUVOROV, — renumit general rus, declară și mai răspicat:

„Banii sunt scumpi, viața omenească e și mai scumpă, iar timpul e mai scump ca orice”.

Iar astăzi, când războiul ne-a învățat să înlocuim materialele cele mai scumpe și care nu se mai găsesc, cu altele mai ieftene și mai ușor de procurat, s'a născut în America un proverb nou:

„TIMPUL N'ARE SUROGAT”, adică, timpul pierdut, nu mai poate fi recăștigat, oricât ne-am strădui, el nu mai poate fi înlocuit cu altceva.

Voi ce credeți: Cele de mai sus sunt adevărate?

Visul MICULUI INVENTATOR

Nicolae vine în fiecare seară obosit de la lucru. Dar când se apleacă deasupra uneltelor de la masa lui, așezată într'un colț al camerei, oboseala dispăre. Se trudește de mult să inventeze un aparat, cu care să zboare printre stele, să aterizeze în lună, să cerceteze spațiul din re-soare și pământ. Sigur că mai trebuie să fie și alte planete, unde este viață! Ce oameni o fi locuind steaua polară? Ce limbă vorbesc, ce lucruri făuresc mâinile lor, locuiesc în palate sau sboară ca păsările?

Intrebările îl chinuiau în fiecare seară, când se culca și privea pe geam la azurul luminat de miile de stele care tremurau.

Aeroplanele se ridică sus până nu le mai poți vedea cu ochiul. Dar nimeni n'a aterizat pe nicio stea. Dacă avioanele se naltă până la zece mii de metri, ar putea să se ridice și mai sus, la cincizeci de mii, la milioane de mii de metri.

Dar cum? De bună seamă că trebuie construit un alt aparat. De ce nu s'a dus să nvețe meseria de a fabrica avioane? La tipografie nu vede decât liere, mașini și hârtie. Dar va pleca de aici, curând, se va duce la fabrica de avioane; poate mai târziu va învăța cum trebuie construit aparatul, cu care să zboare sus, ca să descopere alte lumi, locuite poate de alte viețuți, decât cele de pe pământ...

Imbrăcat în costumul lui albastru de lucrător, Nicolae își poartă silueta prin atelier. Mașina se n-vâr este, răsturnând încet coalele de hârtie albă, lângă mâinile Ioanei, lucrătoarea cea mai harnică de la mașini. El apleacă fruntea și urmărește rândurile negre. Degdele lungi, ca e poartă coala și o răstoarnă, îi lunecă prin păr. Ridică puțin capul, își potrivesc părul cu palma, încrunțat. Apoi se apleacă și urmărește rândurile din nou. Toate cad, unul după altul, regulat...

El citește:

„Aparatul sburător e culcat pe o placă mare de oțel. Toate pregătirile pentru sbor sunt terminate. În noaptea aceasta, aparatul va face primul sbor spre lună”.

Inima-i începu să bată cu putere. Se mai gândise

și alt ceva la sborul spre stele. Poate, inventase aparatul și el nu știa nimic! Privirea lui căzu apoi pe altă pagină.

„Zburăm. Suntem la jumătatea drumului între pământ și lună. Ne vom opri la o stație, clădită a-nume, pentru a lua combustibil. Vom face apoi o călătorie printre stelele cele mai luminoase”.

Degetele de lemn îi răvășiră părul din nou. Apoi reluă lec-ura, după ce trecu în stânga Ioanei.

Cobori privirile și citi:

„După două, trei minute de la pornirea aparatului nache-ă, simțim pe umerii noștri o greutate insuportabilă. Puterea de atracție a pământului vrea să ne rețină. La o înălțime de două sute de kilometri de peste de pământ, racheta se învârte de câteva ori în jurul pământului. Apoi tásnește în sus și sboară cu o viteză de 11 kilometri pe secundă. Am ieșit acum din spațiul de atracție al pământului. Putem pluta în interiorul aparatului nostru fără nici o greutate, ca niște vietuitoare marine. Nu mai simțim nici o putere, care să ne rețină. Nici o atracție din mări”.

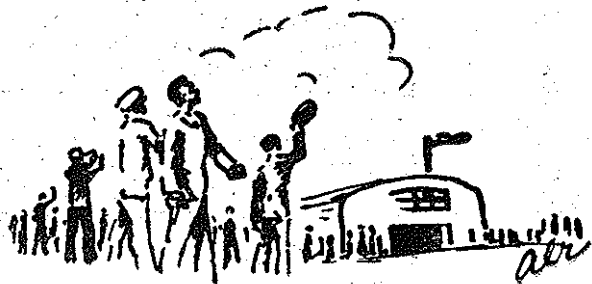
Păharul lunecă din mână și rămâne în spațiu. Lăsăm pălăria și ea stă spânzurată în aer”.

Nicolae ridică privirea mai sus și văzu titlul bucatii: „Aparatul rachetă. Drumul spre satele. Și sub el un citat: „Ceea ce nu e posibil astăzi, va fi posibil mâine”. Pe o pagină întreagă, un aparat rachetă, îndreptat spre stele, se pornise cu o viteză extraordinară. Nu mai auzea nici șgomotul mașinelor, nici strigătele șefului. Inima bătea să-i spargă pieptul. Iată aparatul pe care-l vedea în închipuirea lui! Racheta sburătoare, care va duce oamenii printre stele, să descopere alte planete, altă viață, vor putea fi în câteva clipe la New-York, la Moscova, la Paris...

O mână îl trase de umăr și-i arătă grămada de hârtie. Îi vâjâia capul. Era amețit.

La plecare, puse o coală în sân, să o citească acasă. Voia să afle dacă visul lui a fost furat de altul, invenția lui, la care se gândea noaptea, când se uita pe geam în adâncul cerului, la puzderia de stele luminoase.

Strângea cu putere hârtia și pășea mărunț și iute spre casă. Locuia departe, într'un cartier mărginaș. Nu mai avea răbdare. Voia să desfacă hârtia sub un felinar și să citească. Mari picături de ploaie îi căzură pe față. El iuți pașii, apoi începu să alerge spre casă, ușor, ca un fulg, pe care o putere nevăzută îl duce cu iuteală, spre stele...

ECATERINA TUFARU

Radio pentru orișicine

de INGO

O privire în culisele radiofoniei

1. Transformarea sunetului

Ne aflăm în vizită într'un studio radiofonic. În coridoarele largi domnește liniște absolută. Lămpi roșii anunță că, în timpul emisiunii, trebuie păstrată tăcerea cea mai desăvârșită. Insoțitorul nostru deschide cu băgare de seamă o ușă cu balamalele bine unse, și intrăm tiptil, și

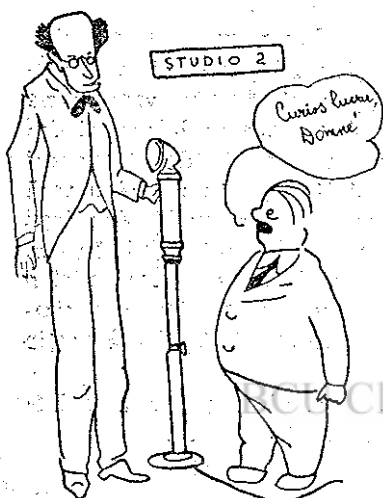

Fig. 1

nându-ne răsuflarea, în studioul de emisiune. Se transmite muzică. Ne așezăm fără sgomot într'un colț, numai ochi și urechi. După ce ne-am desmeticit, constatăm că nu se întâmplă nimic deosebit: orchestra cântă, dirijorul mișcă bastonul ca orișicare altul, melodia este plăcută și ne lăsăm furiați de ea. Am și uitat ce ne-a adus aici: dorința de a așezăm o privire furișă în culisele ra-

Fig. 2

diofoniei, ca să surprindem taina acestei mari minuni moderne.

O lovitură de tobă termină bucată. „Crainicul“ se apropie de unul din microfoane și anunță ce va urma. Deodată ne dăm seama că în studio se află multe microfoane, nu numai unul, — uite și aicea unul, uite și acolo altul și dincolo și în colțul acela, numai microfoane! Întrebăm în șoaptă: „Toate merg?“ Nu se răspunde „da“, iar motivul ni se va explica mai târziu.

Tiptil, cum am venit, părăsim studioul, ca să ascultăm alături, în voie, explicațiile și să ne uităm mai aproape la un microfon. Iată-l! (Vezi fig. 1). Dacă vorbim sau cântăm în odaia în care este instalat microfonul, undele sonore date de glas sau muzică se lovesc de capsula microfonului. Instrumentul minune, arătat așa cum e în realitate în fig. 2, transformă undele sonore în curenți electrici — în curenți electrici muzicali sau vocali, pe care o sârmă dublă îi duce mai departe. Și cu aceasta, rolul microfonului s'a isprăvit (fig. 3).

Ceea ce se întâmplă în microfon nu ne este necunoscut nouă, celor din orașe, care suntem familiarizați cu telefonul. Și aparatul telefonic are o capsulă de microfon, la partea de jos a receptorului (fig. 4). E drept că între capsula telefonului și un microfon de radio există o diferență foarte mare, calitativ vorbind. Pentru a telefona ajunge un microfon de calitate mijlocie (cu grăunte de cărbune), căci nu urmărim decât să ne facem

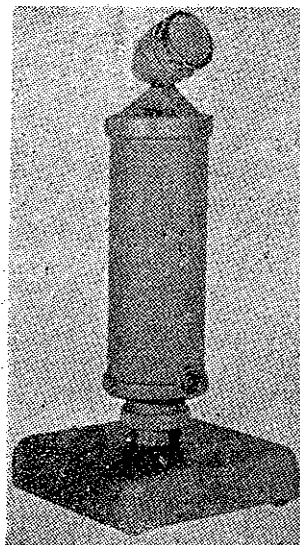

Fig. 3

înțelege. Pentru radio însă, e nevoie de microfoanele cele mai perfecte („cu condensator“), ca să poată fi reproduse cele mai fine nuanțe muzicale.

Felul cum lucrează microfonul ni-l putem închipui mai ușor, dacă facem apel la o comparație, care nu trebuie însă dusă până la sfârșit. Stăm

Fig. 4

pe marginea unui râu molcom și aruncăm în el cu pietre, mici și mari, turburându-i fața netedă ca oglinda. Apa cungătoare duce mai departe undele și undișoarele produse, astfel că un observator așezat undeva în josul apei le vede lămurit. El va vedea, când unde mari, când undișoare și își va spune: „Aha, acum au aruncat așa o piatră mai mare, — iar acum au asvârlit un pumn de pietricele“. Este, de fapt, o transmitere primitivă de semnale! O regăsim într'o tehnică desăvârșită, în microfon. În cazul microfonului, curentul electric se poate asemăna cu apa cungând liniștit, iar undele sonore sunt ca pietrele și pietricelele svârșite în râu. Undele sonore turbură curentul electric constant din microfon și-l fac să devină ondulatoriu, — în formă de undă. Ceea ce, în apă, se vede, se întâmplă pe nevăzute în microfon și în sârmelile care pleacă dela el. Dela microfon pleacă un cablu spre postul de emisiune (fig. 5), care se află în general în altă parte decât studiourile respective, în care cântă orchestrele, în care cântăreții și cântărețele aruncă spre microfoane valuri de armonii, sau conferențiarul își desvoltă conferințele.

Firește că este indiferent dacă mi-

crofonul se află în studioul radiofonic sau într'alt loc. Singura condiție este ca el să fie legat printr'un cablu cu postul de emisiune, despre ale cărei meniri vom vorbi mai târziu. Astfel, microfonul poate fi montat într'o clădire oficială unde se desfășoară o solemnitate, sau la curse pe un stadion sportiv, etc., de unde crain'cul anunță desfășurarea celor ce se petrec acolo.

Am spus mai înainte că, pentru a transmite muzica unei orchestre, e nevoie de mai multe microfoane. Am rămas datori cu explicația. Iată-o. Pentru a obține o armonie perfectă a sunetelor scoase de diferite instrumente muzicale, se repartizează microfoane în mai multe locuri ale orchestrei. Într'o încăpere perfect izolată, aflată în imediata apropiere a studioului șade la un pupitru, inginerul de sunet al postului de radio,

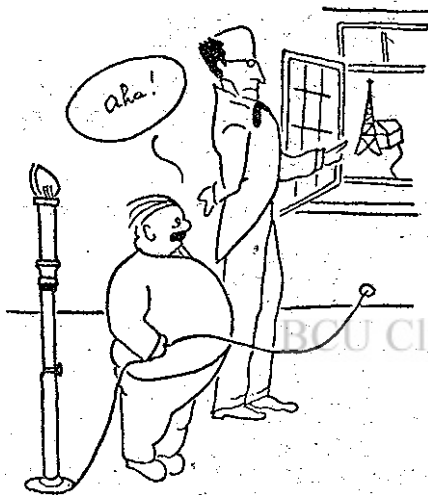

Fig. 5

și ascultă la un vorbitor ce se câină în sala alăturată (fig. 6). Pupitru de comandă are un șir de butoane de potrivire, cu ajutorul cărora inginerul variază tăria sunetelor aduse de fiecare microfon în parte. Cu ajutorul butoanelor el amestecă sunetele. De acest amestec e nevoie, pentru a ne feri, de exemplu, de acoperirea violonilor prin sunetele prea puternice ale contrabasurilor. (va urma)

Fig. 6

Ceva despre SPORT și FOOT-BALL

Ați auzit la Radio, sau ați citit în ziare, dragi copii și dragi tineri, despre matchul internațional de foot-ball disputat la Londra, pentru prima oară, între o echipă sovietică — campioana U.R.S.S.-ului pe 1945 — și o puternică formație britanică.

Cele ce s'au spus și s'au scris, v'au plăcut și v'au dat o idee nouă despre gradul de perfecțiune la care se poate ajunge.

Să folosim acest prilej și să ne lămurim anumite lucruri.

În primul rând, noi facem sport ca să ne dezvoltăm și fortificăm cât mai bine corpul. Apoi, vrem să ne luăm la întrecere cu alții, pentru a ne măsura forțele și dexteritatea. Sportul însă ne mai învață să luăm o inițiativă, să avem sânge rece, să fim curajoși, disciplinați, buni camarazi, să lucrăm în colaborare pentru o echipă, un club, o colectivitate.

Foot-ballul — mă veți întreba — este un sport bun? Foarte bun, dar cu condiția să știți când să-l începi, cum să-l faci, să ai pe cineva care să te învețe și să te supravegheze și, mai ales, să știți când să te lași de el. Putem practica jocul acesta ca să ne dezvoltăm corpul, dar și pentru realizarea ideii de luptă, întrecere, care stă la baza oricărui sport.

În privința aceasta, sovieticii au realizat lucruri extraordinare, de care vi le voi spune altădată, mai pe îndelete.

Rețineți frumusețea jocului și necesitatea lui de a fi învățat dela o vârstă cât mai mică, el fiind ceva precis, cu reguli stabilite și norme de care trebuie să ținem seama neapărat.

Noi suntem de acord cu orice sport care este bine făcut, supravegheat și îndrumat.

VLADIMIR COSTIN

RECORDURILE ROMÂNE ATLETICE în COMPARAȚIE cu cele MONDIALE

Valoarea unei mișcări sportive se apreciază după tehnică, numărul de practicanți și anumite performanțe stabilite în centimetri, secunde sau goaluri.

În atletism — ramură utilă și frumoasă pentru o bună dezvoltare fizică — sportivii din diverse grupări sau țări au stabilit anumite recorduri, care au, câteodată, o importanță mai mare, devenind europene, olimpice sau chiar mondiale.

Astăzi vă vom prezenta un tabel comparativ al recordurilor mondiale și române la atletism, pentru a vă arăta, pe deoparte realizările „mașinii umane”, și pe de altă, diferența dintre forțele tineretului nostru și cele ale tineretului altor țări.

100 m. plat = 10 sec. 2—10 sec. 5.
200 m. plat = 20 sec. 3—21 sec. 4.
400 m. plat = 46 sec. —49 sec. 1.
800 m. plat = 1 min. 46 sec. — 1 min. 56 sec. 7.
1.500 m. plat = 3 min. 43 sec. — 4 min. 04 sec. 6.

5.000 m. plat = 13 min. 46 sec. 2 — 15 min. 18 sec. 2.
10.000 m. plat = 29 min. 52 sec. 6 — 32 min. 08 sec.
110 m. garduri = 13 sec. 7 — 15 sec. 6.
400 m. garduri = 50 sec. 6 — 56 sec. 1.
Sărit. lungime = 8 m. 16 — 7 m. 16.
Sărit. înălțime = 2 m. 11 — 1 m. 86.
Sărit. prăjină = 4. m. 81 — 3 m. 86.
Triplu salt = 16 m. — 14 m. 40.
Arunc. greutății = 17 m. 40 — 14 m. 82.
Arunc. discului = 59 m. — 47 m. 17.
Arunc. suliței = 78 m. 80 — 62 m. 49.
Arunc. ciocanului = 60 m. 57 — 46 m. 11.
Ștafeta 4x100 m. = 39 sec. 8 — 43 sec. 8.
Ștafeta 4x400 m. = 3 min. 08 sec. 2 — 3 min., 29 sec. 2.
Decathlon = 7900 puncte — 5902 puncte.

NOI SCRIM O CARTE!

CAPITOLUL I

Ne alegem o nouă meserie...

de MIHAI AXENTE

Am început să scriem o carte, la care colaborăm mai mulți: Petrică, regizorul întâmplărilor, Tucoșe, zis „Roade-Car ea”, zoolog și antrenor de... meci de curse, Fetița, zisă „Bonjur”, zisă „Băețelu”, poetă și în orele libere, mare iubitoare de dulciuri, Olga-Sfredelici, zisă „Vede-Tot-Aude-Tot-Știe-Tot”, Gri-Gri, zis „Moșu-țelul”, zis „Alhimistu”, unchiul Norei, Nora (care nu-și căvulgă încă

identitatea), trecătorii de pe „Fundătuș”, „scriitorii întâmplători”, „Corul”, Trio: Chixi, Trixi, Xim — sonori, vorbitori, mușcători, — înlocuitorii „Corului”, Fane, desenatorul șugubăț și, în sfârșit, după cum se spune, a fi colaboratori care ni s'au vârfit pe gât...

— Eh! despre ăștia care au venit așa tam-nesam, am spune o vorbă...

— Păzea, că încep să scriu cum am fraierit-o azi pe doamna de română! I-am ars o copială, pă cinste...

— Ceeee! faci par'e din comisia de redactare?

— Păi, am auzit că scrieți o carte, și eu ca...

— „Vede-Tot-Aude-Tot”...

— Și „Știe-Tot”, mă mai cheamă!

— Știe-Tot? Dacă te-ar fi chemat numai... „Știe-La-Română”, n'ar fi trebuit să copiezi... Auzi, a fraierit-o pe doamna! Te-ai fraierit pe tine, Sfredelici, c'o să rămâi șapte ani într'a întâia...

— Va să zică nu scriu?... Da' ce mare lucru e-o carte, că vă găsiți voi mai deștepți decât mine?

— O carte?! O carte e lucru mare: n'o scrie orice terchea-berchea, orice „condeiu năzdrăvan”, care bate maldanele. haimana.

— Fetița! Auzi, Fetița?... Fetițaaa!... Băieții ăștia m'au făcut „condeliu năzdrăvan”, adică un lucru de genul... de genul masculin, na!...

Fetița și-a rotit ochii prin curte, să se dumirească de unde este strigățul. Are ochi verzi, de coacăză și două muscate abia își aprind culorile pe obrazii cum îi miezul de nucă.

— Aici, aici! găfăie Olga, enervată, ca și când ar fi căcat-o cineva pe o coadă invizibilă. Ah, tu, cât aș da să fiu o zână rea, să-l pedepsesc, să-l prefac pe Petrică într'un broscov!

Corul: Oac, Oac! — condeiu sărac, zis „năzdrăvan”,
minte de copil d'un an,
botos, colțos și veninos:
sus e Olga, n'ai noroc...
jos e Olga, n'ai noroc...
Sus e Olga, jos e Olga,
ca într'o carte de joc!

— Am desenat-o în aer, cum arată... Pfff... pocită mai e: cătușă cât un cuptor și cu niște dinți negri, ca grătarele pe care se frig mititeii...

— Pe dinți nu se spoală,
așteaptă să vie zâna,
să-i dea mâna...

și să fugă împreună dela școală!...
— Numai să nu se preschimbe zâna într'o zi,
în măturoiu,
și atunci,

Sfredeluș, o să-mi joace un tontoroiu!...

— Cine crede 'n zâne,
de răs rămâne!

— Ei, săriși și tu cu proverbul!

— Verb-proverb, e vorba: a desenat-o Fane pe hârtie sau în aer?

— Și 'n aer,
cu'n puș de păpădie...
și aici pe hârtie!...

— Da tu, c'ne-mi mai ești, îndrăznețule, băgărețule? întreb eu, Olga...

— Unu dintre, scriitorii întâmplători!

Corul: Priviți-o, uitați-vă la ea! —
așa stătea, pe când maestrul
Fane-o prindea,

cu-al său condeiu, în care te vezi
mai bine,

decât într'o puțină, care servea
de ogință'n vechime!...

— Corule, răule! Ce-ai zis? Cum ai îndrăsnit... „colomniatorul”...

— „Co.omniator”! ce e aia?

— Un „colomniator” — corul, două „colomniatoare”... două „co.o.”... A-dică știi, ce vorbă e asta!... Ei, sigur: două „colomniatoare” — mai multe coruri!... Vezi că știu!... Știu tot, eu Olga, Sîr..

— Sîrrr! Aha! „colomniator”, dela calomnie, pîi de ce nu scrii cuvântul pe hîrtie?...

— Cine sfărăie acolo, și mă 'nterupe?

— Eu, Jenică mititelu'!

Pe dinții ei dansez,
ca pe clape de pian,
nu-s așa de diafan,
dar tot dansez,
și când vrea să mă 'nghită,
să facă: hap! —
eu mă balansez,
ca o armonică dau din cap,
o enervez
și... scap!...

— Poa întău la inspirație, poetesă! Dacă nu ești tu Fetița, să-mi spui mie cuțu!

— Nu e Fetița, sunt eu, cobzarul răguși, Jenică mititelu', greierelul hoinar, care-o imit...

— Scârț! Scârț! imitația n'are valoare...

— N'are? Atunci mă duc;

prinde-mă,

pune-mi sare pe spinare!...

— Mă duc și eu, bonjur!...

— „Bonjur”? Bonjur sunt eu, Fetița, poeta...

Corul: Da' taci odată!... Cine era? Cine era?

Olga: Taci și tu, cor prostănac!

Da' tăceți, da' tăceți;

în pomi, în pietre vă prefăceți,

voi ce în cor cântați,

decît cine era să aflați!...

Uhuhu! Sdraaanggg!

S'a spărat vr un geam pe unceva?

— Nu, dar a țipat Sfredeliuș: Sdraaanggg!...

O creangă a căzut din pom, fășie ca o pană de porumbel, ruginită de toamnă. O muscă bâzâie prin aer: zâr! zâr! E departe, n'o vede nimeni Cinci boii domnului urcă pe-o scăriță de lemn; doi croitorași se dau ușa-ușa într'o barcă, întocmai ca la Moși. Sunt foarte veseli... O mână priveghează atent, cu un bastonaș între degete. A cui e mîna? Cum? Stăpînul ciroului! Musca bâzâie prin aer: „Ghici, cine-i?”

— „Roade-Cartea”!

— Cine a spus?

— Eu!

— Cine ești tu?

— Sst! Nu spune la nimeni... Deo-camdată, nu intrăm în acțiune...

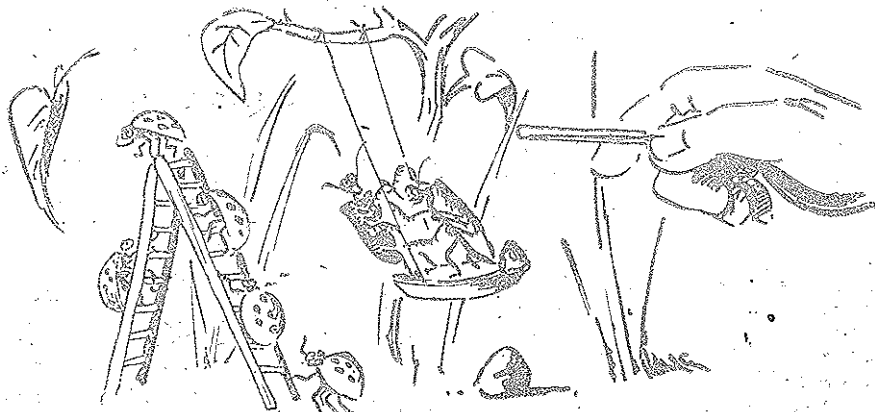
Gri-Gri a dat poarta de perete.

— Nora? Noraaa?

Fane, cu o pensulă 'n mîna: Nu doriți să vă vopsesc păru', Gri-Gri? Sunt într'o inspirație nebună... Pri-viți mai sus: viu și natural, Olga!...

— Am venit în persoană, ca să faceți o comparație mai bună și să-l dau de minciună... Semăn?

— Nu prea! Mai curînd aduci a

lăcustă cenușie, cu lăbuțele pătate de cerneală...

— Cine răspunde în locul meu, în locul lui Gri-Gri, porecat de copii „Alhimistul”?

Corul: Vi-l prezentăm:

e focalarul,

zoologul,

arhivarul;

în scăfârția lui o să găsiți:

cifre, numiri...

și'n loc de creieri, rumeguș,

ca la păpuși...

Nora calcă în vârful picioarelor și se oprește în spatele lui Gri-Gri. Îi face cu ochiul lui Tudose și desenează în aer o stropitoare.

— Petrică, Fane, veniți repede la umbra lui Gri-Gri! S'a lăsat seara, de când a căzut umbra lui peste răzoare! Să udăm florile! Uite cum și-au deschis garoafele, gurițele...

— Tu visezi, fetiço: fi-e somn?

— Cine-a vorbit?

— L-am desenat pe ăl de-a „g'u-mit”; l-am desenat în aer și pe hîrtie.

Corul: Să vedem! Cine-l știe?

— Alhim'st'ul! Alhimistul!...

— Cine-a răspuns?

Noi toti..., cu toții!

Care toți, netoți ce sunteți! Nu mai eu, Olga...

— Fane, în calitate de regizor al întâmplării or, îți poruncesc: nu lăsa o întâmplare neterminată! Fîndcă n'avem stropitoare, desenează o stropitoare cîn cea mai bună tablă galvanizată... și udă florile!...

— Să desenez toată scena, în aer sau pe hîrtie?

— Sughătuile! Poți uda florile cu tuș? To'ul... numai pe hîrtie!

— Voi jucați teatru?

— Nu, Gri-Gri: soriem o carte pentru copii.

— Și cine scrie capitolul despre zâne?

Corul: Despre zâne, în 1945?!

Omul ăsta e'n mîntile lui?!

Nora: Tăceți, dragi colaboratori! Așa e el, cam hai-hui...

(Va urma Capitolul II: Cine des-crie prima întâmplare).

FRAM

URSUL POLAR

de CEZAR PETRESCU

° Fram nu e un urs ca toți urșii polari. E un urs adus de mic din țara zăpezilor și a ghețurilor și crescut între oameni.

In cercul unde „lucrează”, Fram se poartă ca un om: el iubește celelalte animale, iubește oamenii și mai cu seamă copiii.

Și, deși tânjește după patria lui, deși pleacă într'acolo, revine iar printre oameni.

Revine, fiindcă nu mai poate trăi printre urșii care omoară, revine, fiindcă nu mai poate omori.

grijorat înțelesul acestei întâmplări. Așa dar, foca n'are să poată ucide niciodată!

Nici foca și poate nici ale făpturi. Cu toate a trăit alături, în cuștile cercului.

Le știe. Le-a auzit geamătul prin somn, când visau la țările lor de departe de unde au fost prinse și când tânjeau după o libertate pierdută. Ar ucide poate, ca să se apere. N'ar ucide însă ca să se hrănească. Paznicul îi dădea în fiecare zi porția crudă. Dar n'a știut niciodată din ce animal a fost despărțită halca de carne; nu văzuse animalul, viu, sbătându-se. A întors ochii întotdeauna dela șarpele boa, care înghițea iepurii și porumbeii de vii. N'a înțeles cum oamenii pot găsi desfățare și se îmbulzesc la asemenea priveriște rea.

Foarte bune și frumoase erau toate! Numai că acestea nu-i țineau de foame.

Fram se simți ursul cel mai necăjit de pe lume.

Era un urs care ar fi trebuit să se însorie la „Societatea pentru protecția animalelor”, nu să se întoarcă acasă, dincolo de cercul polar.

Amărit, cu stărcul de coadă între picioare, se pregătea să urce povârnișul de stâncă.

„Înălță nările.

Simți un miros cunoscut.

Merse pe dăra mirosului și descoperi în găvanul de piatră proviziile lăsate de vânător. Cuștile de lapte condensat, șunca și slănița afumată, franzelele prefăcute în bulgăr de ghiată.

Tacticos, precum învățase în viața lui îndelungată din tovarășia oamenilor, desfăcu o cutie, lovind-o de stâncă. Laptele era sloi. Mușcă din ea. A doua cutie o încălzi mai întâi subsuoară. Lînchi și se lînse pe bot. O franzeală îi ajungea deocamdată și o jumătate de șuncă. Pentru o zi, scăpase de-o grijă. Mai avea provizii și pentru foamea de mâine. Le ascunse în găvanul de piatră și le acoperi cu zăpadă. Dar po-mâine? Dar mai târziu? Fram se scărpină cu unghiile labei în creștet, cum făcea August cel prost, când nu nimeria răspuns la întrebările fără răspuns.

Se cățără să-și caute adăpost.

Il găsi. O gaură de peșteră, epărată de vânt.

Rămânea să capete și abonament la un restaurant.

Vaporul plecase.

Îi cunoștea locul. Acum nu mai era acolo nicio urmă. Înținderea pustie și tristă de apă.

Numai departe de tot, pluteau sloiuri străvezii, aduse de vânturile de miază-noapte și mânate spre miazăzi, ca tainice nave fără pânze, fără vase și fără văslași.

Dar erau prea departe.

Chiar ochiul abia le deslusea, epărând și topindu-se pe linia zării.

Aproape, alături, sub malul înalt, clipotea lin numai apa adâncă, sfărâmand în oglinzi tremurătoare priveștiștea răsturnată a stâncilor.

Pentru astăzi nu se arăta nicio nădejde să părăsească insula goală.

Fram se pregăti să plece dela țarm, să-și caute un culcuș. Măcar cu somnul să-și amăgească foamea.

Deodată tresări.

Ceva se mișcase pe luciul verde. Se ivi o pată neagră și lucioasă. Un corp de focă.

Vănatul. Prada. Hrana.

Se pitulă după stâncă și așteptă.

Nu mai era acum Fram, ursul savant dela cercul Struțchi, care știa să facă acrobații și gimnastică, saluta și stărnea aplauze. O clipă, fu numai ursul polar cel adevărat. Un urs fiând, pândind hrana vie.

Foca se scufundă, bătut apa cu înnotătoarele ciunge. Se ivi din nou. Încercă să se cațare pe o lespede. Lunecă. Alese alt loc. În pieptul lui Fram, sub coaste, inima svăcnea dureros. Îi era teamă să nu plece prada, să nu-i simtă mirosul, să dispară.

În sfârșit, foca află un loc potrivit, se târi cu monturile scurte, se întinse cât era de mare, lăfându-și cărnurile moi.

Fram așteptă.

Alte capete se zăreau în apă, frământându-se și apropiindu-se de suprafață. Pe urmă altă focă se cățără pe piatră, alta și alta.

El învățase dela oameni să numere.

Le numără. Erău cinci. Două cu pul.

Se lăsă să lunece ușor, din sloi în sloi, ferindu-se să nu fie zărit.

Acum le vedea de aproape de tot.

Foamea își înfipse ghiara în burtă.

Îi simțea unghiile.

Și vânatul era la doi pași.

Numai să sară, să se năpustească și să sfarme o țeastă în dinți.

Dar ochii focelor priveau atât de mari, de blânzi și de nevinovați, încât deodată Fram își aduse aminte de alte focuri.

Trupa de focuri dela Cercul Struțchi.

Aceia ieșeau singure din bazine, prindeau mingea în bot, se jucau răsfățate. Erău cele mai blânde animale dela Cercul Struțchi și după fiecare număr din program, așteptau dela dresor, elintate, un dar. Un pește svărlit, un fruct, o prăjitură. Erău prietenele lui. O vreme au jucat chiar o parte din program împreună. Putea el oare să se năpustească asupra uneia, să-i sfarme țeastă cu colții, să simtă osul trosnind în fălci?

Ochii celsi mai de aproape s'au întâlnit cu ochii lui Fram.

Aceiași ochi buni, nevinovați, fără frică. Ochi de copil, rotunzi și neștiutori.

S'au privit.

Iar Fram a întors capul.

A înțeles că nu va putea ucide niciodată o focă.

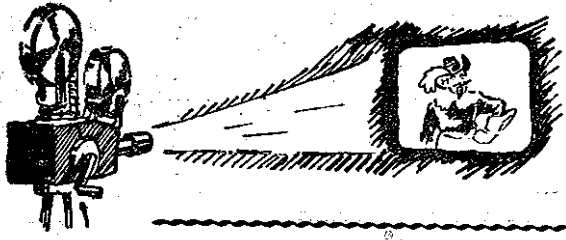
Ca să alunge ispita, încercă să le gonească.

Focile nu se dădeau duse. Crescuseră lângă insula, unde n'a călcat picior de urs. Nu cunoșteau frica. Stăteau întinse pe lespezile de stâncă și se uitau minunate la această meta-hală necunoscută, care se răstrea la dânsle, se ridica în două labe, mormăia și părea foarte supărată.

Fram le împinse cu botul, le răsturna cu laba, le îmbrânci și le rostogoli în adânc. Ridică un puiu și îl svărlit ca pe-o minge, peste cap, în apă.

Pe urmă, când locul rămase gol, se așeză pe marginea pietrelor ca un om, cu bărbia în labe, și cercetă în-

film

Deportatul Nr. 217

„Deportatul Nr. 217” este o fată care a fost dusă cu forța în Germania, la muncă grea. A fost luată odată cu alte zeci de mii și sute de mii de oameni, fără ca să fie întrebată, ca pe vremea robiei.

În orașelul german unde a poposit, în familia de nemți, unde a fost vândută ca servitoare, ea își începe o nouă viață de chinuri nemai pomenite.

Dacă n'ar avea ca tovarăș de suferințe pe un mare matematician — transformat în grăjdar de către băcanul neamț, care i-a cumpărat — viața i s'ar părea și mai chinuitoare și mai de neîndurat.

Fiecare zi e un lanț de suferințe. Munca e o povară, care trece dincolo de puterile omului.

„Roaba” băcanului cără zeci de saci pentru băcănie, deretică odăile, spală rufo, furate din țările crotopite, crapă buturugi pentru foc. Dar mai înainte de a începe să facă cel mai simplu lucru, băcanul îi „arată” cum trebuie să procedeze, căci, în truflăiul, socotește că e „proastă” și n'are de unde să știe.

Într'una din zile, la casa părintească sosște de pe front, „fiul iubit” al băcanului, însoțit de un tovarăș de arme. Ambii sunt înnebuniți din cauza războiului; ei se poartă acasă, cu aceeași brutalitate ca și pe front.

Fiul înțelege să facă „ordine” în familie, furându-i lui taică-său niște bani. Acesta, la rândul-i, și-i însușise

fără drept, în loc de a-i preda statului.

Auzind că matematicianul n'a vrut să se preteze la târgul odios, propus de „băcan, de a lucra într'o uzină nemțească, cei doi „eroi” îl „judecă” după obiceiul german, omorându-l.

Dar „deportatul Nr. 217” nu-i va ierta. Ea va judeca și va pedepsi, la rândul-i, pe cei „doi prieteni”, care i-au ucis tovarășul de pribegie.

Aviația sovietică bombardează orașul. Profitând de zăpăceala pe care o produce acest fapt, fata va fugi din oraș, însoțită de-o prietenă a sa.

După peripeții nenumărate, „deportatul Nr. 217” va ajunge la Moscova. O vom vedea asistând la trecerea unui cortegiu de prizonieri nemți. Și cu această ocazie, ea va povesti prietătorilor, tot ceea ce a suferit din partea lor.

Și din povestirea ei se va vedea că nu numai soldații nemți s'au purtat neomenos și crud, ci și civilii. Toți s'au socotit națunea „aleasă” să conducă lumea, iar pe ceilalți i-au tratat ca pe niște ființe inferioare, bune numai de a le fi slugi, trebuincioase numai pentru a-i servi.

„Deportatul Nr. 217” nu este numai un film bun, jucat de artiști desăvârșiți, ci el înfățișează un trecut trist și rușinos, care — să nu uităm niciodată, prieteni — nu poate și nu trebuie să se mai întoarcă vreodată.
de RAUL DEMETRIAD

filatelie

Marii luptători pentru libertate au fost sărbătorii și de filatelia prin emisiuni jubiliare. Filatelia românească numără, între altele, o serie emisă în 1935, pentru comemorarea a 150 de ani dela revoluția lui Horia, Cloșca și Crișan. Sunt patru valori: 1 leu violet, 2 lei verde (Crișan), 6 lei brun-negru (Cloșca) și 10 lei albastru (Horia).

În anul 1936 s'a scos în U. R. S. S. o serie de timbre postale pentru pionieri. Această emisiune, compusă din 6 timbre, plăcute la înfățișare prin frumusețea desenului și coloritului, este interesantă și prin arătarea activității ce trebuie desfășurată de pionieri, pentru a ajuta transmiterea știrilor.

Desenele timbrelor ilustrează perfect ceea ce pot pionierii să facă: instalarea unei cutii de scrisori, ajutor de dat la instalarea unei linii telegrafice, împiedicarea obiceiului rău pe care îl au unii, de a călca cu pietre în izolatorii de porțelan ai liniilor de telegraf și telefon.

Sunt îndemnuri frumoase, pe care le semnalăm și pionierilor noștri.

RECORD

Maiorul V. G. Romaniuc, un distins militar din Armata Roșie, a bătut recordul de lansare cu parașuta. S'a aruncat dela 12.800 metri înălțime. Este la a 1003 aruncare cu parașuta.

DIN TRECUTUL MAȘINII

(Continuare din pag. 8)

să se mai aprovizioneze cu sclavi, fiindcă lipseau de pe piață. Adică, acest instrument, acest animal care poate să creeze „instrumente”, cum spunea Franklin, dispăruse, și atunci a trebuit să fie înlocuit cu puterea apei.

Privind fig. 1 și 2, din pag. 8 care prezintă două roți de irigație, puteți înțelege cum a fost inventată roata acționată de apă.

În timp ce învârtea la roată, sclavul a observat că roata poate să se învârtască singură, dacă este prevăzută cu mai mult lopățele.

Și de sigur, lucrul acesta l-au observat, mai ales, inginerii romani. Ei

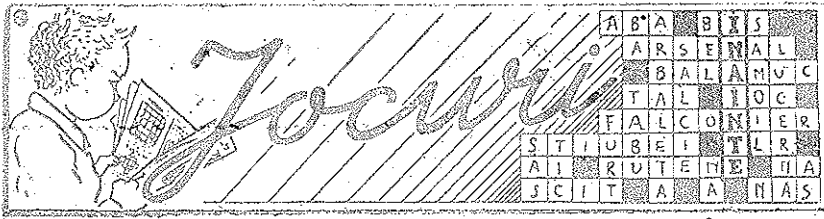
au adăugat la roata obișnuită, lopățile mici, pe care le vedeți în fig. 2, și roata de irigație a devenit motor.

Ea este o adevărată mașină, fiindcă nu lucrează în urma muncii depuse de om, ci prin întrebuințarea forțelor naturii.

Și tot în sec. I-lu după Hristos se construiesc la Roma, mori de apă, puse în funcțiune tot de asemenea motoare.

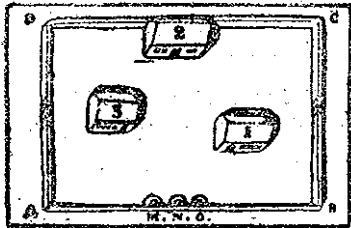
Iată cum am aflat un lucru pe care nici nu-l bănuim, că acum 2000 de ani s'a născut în imperiul roman, o adevărată mașină-motor, roata de irigație, pusă în funcțiune de apă.

Așa dar, în istoria mașinii, Roma este patria motorului.

Chiriașii și fântânile

La zidul A. B. al unui teren dreptunghiular A. B. sunt instalate trei fântâni M. N. O. Chiriașii celor trei

case vecine 1, 2, 3 au obținut concesiuena apei acestor fântâni, în ordinea următoare:

Fântâna M, va alimenta casa 1, fân-

tâna N, casa 2, și fântâna O, casa 3. Se întreabă pe ce drumuri vor trebui să meargă cei trei chiriași ca să-și aducă apa, fără să se întâlnească și fără să treacă înapoia zidului.

Problema lui Guarini

Într'un manuscris al lui P. Guarini di Forlì (1512), s'a găsit următoarea problemă:

Doi cavaleri albi și doi cavaleri negri sunt așezați la cele patru colțuri ale unui pătrat, compus în nouă căsuțe.

Se cere ca urmând regula cailor dela jocul de șah și fără a ieși din pătrat să se tacească cei doi cavaleri albi în locul ocupat de ceilalți doi cavaleri negri și invers.

Știați că...

... cea mai lungă umbră din lume se poate întâlni la răsăritul sau apusul soarelui, pe insula Teneriff? Vulcanul Pico de Teyde de pe insulă, înalt de 2700 metri, arunca pe mare o umbră de 260 km. lungime.

...cu câțiva ani în urmă, în orașul Alabama, s'au construit șosele din bumbac? Sub formă de fâșii lae de 2 metri, bumbacul a fost întins peste un strat de gudron cald. Pe de-a-urubra s'a pus un alt strat de gudron și peste acesta s'a turnat apoi asfalt. Aceste șosele s'au dovedit foarte rezistente.

...dela 1859, adică din anul când „colonelul Drake” a forat prima sondă din Titusville (America de Nord) —

și până astăzi, s'a scos atâta petrol din pământ, încât s'ar putea face cu el un cub cu latură de 10 km?

— Imensă cantitate! am fi ispitit să exclamăm însă, dacă acest țite uar fi răspândit pe toată suprafața pământului, s'ar forma un strat gros de... 2 milimetri.

...chinezii prind peștele într'un chip măestrit? El organizează vânătorii pe lacuri, care se aseamănă cu vânătorile cu șoimi. Dar în locul acestor pasări răpitoare, ei întrebunțează cormorani. Și cormoranul este tot o pasăre. Ea are îndemânarea de a se a-funda în apă, de unde prinde peștele, pe care-l aduce stăpânului.

Și acum, să învățăm un joc!

ROZA VANTURILOR

Loc: Sălă sau curte.

Material: Hârtie și creion.

Pe pământ sau pe parchoseală, se desenează un cerc mare, împărțit ca roza vânturilor, în 16 raze, orientate cu ajutorul busolei. În dreptul acestora, nu se scrie nici un punct cardinal, afară de Nordul, care se poate însemna ca o săgeată. Jucătorii, împărțit pe echipe, stau la o distanță oare-

care de cerc și primesc câte un bilet închis, în care scrie pentru fiecare, câte o direcție a rozei vânturilor. La semnalul conducătorului, ambele echipe deschid biletele și fug să se așeze în dreptul rozei pe care o socotesc că reprezintă direcția dată în bilet. Ei se vor orienta după săgeata nordului.

Jucătorii, care s'au așezat bine, câștigă un punct pentru echipa lor.

Cu elevii mai antrenați, jocul se va face fără a indica direcția nordului și fără nici un instrument.

În primele

doouă numere v'am cerut părerea în privința revistei, asupra conținutului ei, și am așteptat sugestiile voastre. Din păcate, trebuie să mărturisim, deia început, că foarte pușini prieteni de a-i noștri, ne-au răspuns. Și ne încrebam de ce?

Dacă ați cetit numărul acesta, ați văzut, de sigur, că noi am îmbunătățit câte ceva din revista, spunem câte ceva, fiindcă mai sunt atâtea de făcut... Va să zică, prieteni, noi nu ne fâlim cu ceace am reușit să facem până acum, și nici nu ne culcăm pe-o ureche, socotind că toate lucrurile bune pe care trebuie să le conțină această revistă a voastră, vor veni dela sine, cu vremea. Noi vrem să le săvârșim urgent. De aceea, așteptăm să ne scrieți cât mai de grabă, pentru ca, împreună, să facem o revistă care să ne fie pe plac, o revistă care să ne fie un prieten statornic.

Unii dintre voi

posedă darul de a povesti prin scris, în cuvinte frumoase, unele întâmplări petrecute a ceea, alii chiar, mergue cu mână o întâmplare, ca.e se poate petrece în realitate. Ei o însara pe hârtie și când și-o recită, se, nu le vine a crede; da, da... parcă e povestirea unui fapt trăit, nu imaginat. Ei bine, prieteni, voi aceștia care scrieți, care „smângăliți hârtia”, aveți ce a ce se chiamă talent, duhul creației literare. Săi, mi se pare că unii dintre voi nici nu îndăzniți să puneți pe hârtie ceea ce vă sboră prin minie, și atunci vă istorisiți povestirea făcută, numai în gând, ca unui prieten vechi. Alții știți a desena frumos, alții aveți anumite îndemânări tehnice.

Prieteni, pe noi trebuie să ne considerăm de o vârstă cu voi sau... cu puțin mai mari decât voi. De aceea, să vă adresați la INAINTE și să ne cereți părerea. Noi primim cu plăcere, cu bucurie și cu dragoste, colaborarea voastră, pe care o încurajăm, dacă este meritoasă și dovedește talent. Să ne întrebați ce trebuie să cetiți, din orice domeniu care vă interesează, fiindcă lectura și numai lectura vă va deschide ochii și minie. Și pe lângă citit să vă siliti să fiți buni, înțelegători și să vă străduiți de a aplica în faptele voastre, lucrurile frumoase pe care le-ați aflat din cărți.

Vă mai aduceți aminte pe vremele pionierului? Recitiți-le și încercați de a face mici povestiri sau desene, în care să se illustreze tocmăi cuvintele de acolo. Pe acestea și pe acele a des-prinse din viața voastră de fiecare zi, revista INAINTE și toți cititorii, le așteaptă cu drag, cu încredere și cu nerăbdare.

M. I.

REDACȚIA

Comit. de Red: CAVARNALI V. * FAUR DAN * GOSCHIN I. * IONESCU E. * IORDAN B. * ȘCIMULESCU I.